

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

9. juni 2016*

»Dumping — import af bioethanol med oprindelse i USA — endelig antidumpingtold — annullationssøgsmål — sammenslutning — medlemmerne ikke umiddelbart berørt — afvisning — landsdækkende antidumpingtold — individuel behandling — stikprøver — ret til forsvar — forbud mod forskelsbehandling — fornøden omhu«

I sag T-276/13,

Growth Energy, Washington, DC (USA),

Renewable Fuels Association, Washington,

først ved advokat P. Vander Schueren, derefter ved advokaterne Vander Schueren og M. Peristeraki,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Boelaert, som befuldmægtiget, først bistået af advokat G. Berrisch og solicitor B. Byrne, derefter af advokaterne R. Bierwagen og C. Hipp,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen ved M. França og T. Maxian Rusche, som befuldmægtigede,

og af

ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol, ved advokaterne O. Prost og A. Massot,

intervenienter,

angående en påstand om delvis annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 157/2013 af 18. februar 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT 2013, L 49, s. 10), for så vidt som den vedrører sagsøgerne og deres medlemmer,

har

* Processprog: engelsk.

RETTEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Dittrich, og dommerne J. Schwarcz og V. Tomljenović (refererende dommer),

justitssekretær: justitssekretær: fuldmægtig C. Heeren,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmøderne den 20. og den 21. maj 2015,

afsagt følgende

Dom

Baggrunden for tvisten

- 1 Sagsøgerne, Growth Energy og Renewable Fuels Association, er sammenslutninger, som repræsenterer de amerikanske bioethanolproducenter og andre organisationer, der er aktive inden for biobrændstoffer for så vidt angår Growth Energy, og bioethanolstøtter i USA for så vidt angår Renewable Fuels Association.
- 2 Efter en klage indgivet af indgivet af ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (European Producers Union of Renewable Ethanol Association, herefter »ePure«), indledte Europa-Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende indførslen til EU af bioethanol med oprindelse i USA i henhold til artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, herefter »grundforordningen«).
- 3 Sagsøgerne gjorde gældende, at de havde egenskab af repræsentative sammenslutninger under antidumpingproceduren, og at de blev behandlet som interesserede parter i hele undersøgelsesperioden.
- 4 Ved meddelelsen om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen til EU af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT 2011, C 345, s. 7) anførte Kommissionen, at den som følge af det store antal eksporterende producenter i USA og producenter i EU havde til hensigt at udtage stikprøver for både de førstnævnte og de sidstnævnte i overensstemmelse med grundforordningens artikel 17.
- 5 Ved skrivelse af 16. januar 2012 meddelte Kommissionen Marquis Energy LLC, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC og Platinum Ethanol LLC (herefter »producenterne i stikprøven«), som er selskaber, der er medlemmer af sagsøgerne, at selskaberne var blevet udtaget til at indgå i stikprøven af eksporterende producenter i USA. Derpå fremsendte disse selskaber deres respektive besvarelser af antidumping-spørgeskemaet til Kommissionen den 22. februar 2012, og sidstnævnte aflagde kontrolbesøg i de pågældende selskabers lokaler.
- 6 Den 26. marts 2012 sendte sagsøgerne deres skriftlige bemærkninger vedrørende indledningen af antidumpingproceduren til Kommissionen.
- 7 Den 24. august 2012 fremsendte Kommissionen sagsøgerne den foreløbige underretningsskrivelse, hvori den havde anført de faktiske omstændigheder og overvejelser, på grundlag af hvilke den besluttede at fortsætte undersøgelsen uden indførelse af foreløbige foranstaltninger (herefter »den foreløbige underretningsskrivelse«). I det nævnte dokument punkt 45-47 fastslog den bl.a., at det på dette tidspunkt ikke var muligt at vurdere, om udførslen af bioethanol med oprindelse i USA var

- blevet gennemført til dumpingpriser med henvisning til, at producenterne i stikprøven ikke sondrede mellem hjemmemarkedssalg og eksportsalg, og at de gennemførte hele deres salg til ikke forretningsmæssigt forbundne forhandlere/blandingsproducenter i USA, som derefter blandede bioethanol med benzin og solgte det videre. Producenterne i stikprøven havde derfor ikke kendskab til den pågældende vares bestemmelsessted eller dens eksportpris. Kommissionen besluttede derfor at fortsætte undersøgelsen og at udvide den til at omfatte forhandlerne/blandingsproducenterne med henblik på at tilvejebringe data om eksportprisen og et fuldstændigt billede af bioethanolmarkedet (punkt 50 i det nævnte dokument).
- 8 Efter anmodning fra sagsøgerne, Plymouth Energy Company og POET blev der den 11. september 2012 afholdt en høring ved Kommissionens høringskonsulent.
 - 9 Sagsøgerne fremsatte den 24. september 2012 deres bemærkninger til den foreløbige underretningsskrivelse.
 - 10 Den 6. december 2012 fremsendte Kommissionen den endelige underretningsskrivelse til sagsøgerne, hvori den på grundlag af dataene fra de ikke forretningsmæssigt forbundne forhandlere/blandingsproducenter undersøgte forekomsten af dumping, der kunne forvolde EU-erhvervsgrenen skade (herefter »den endelige underretningsskrivelse«). Kommissionen påtænkte derfor at indføre endelige foranstaltninger med en landsdækkende sats på 9,6% i en periode på tre år.
 - 11 Sagsøgerne fremsatte deres bemærkninger til dette dokument den 17. december 2012.
 - 12 Ved skrivelse af 21. december 2012 fremsendte Kommissionen en yderligere underretningsskrivelse, dels med henblik på i det væsentlige at forlænge den endelige antidumpingforanstaltnings gyldighedsperiode fra tre til fem år, dels for at opfordre sagsøgerne til at fremsende deres skriftlige bemærkninger vedrørende denne ændring og den endelige underretningsskrivelse senest den 2. januar 2013.
 - 13 Sagsøgerne fremsatte deres bemærkninger til dette dokument den 2. januar 2013.
 - 14 Kommissionen besvarede sagsøgerens bemærkninger vedrørende den endelige underretningsskrivelse ved skrivelse af 30. januar 2013.
 - 15 Den 18. februar 2013 vedtog Rådet for Den Europæiske Union gennemførelsesforordning (EU) nr. 157/2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT L 49, s. 10, herefter »den anfægtede forordning«), hvorved der blev indført en antidumpingtold på bioethanol, kaldet »brændstofethanol«, dvs. ethylalkohol produceret af landbrugsprodukter, denatureret eller ikke denatureret, med undtagelse af varer med et vandindhold på over 0,3% (m/m) målt i henhold til standard EN 15376, men under medtagelse af ethylalkohol produceret af landbrugsprodukter i blandinger med benzin med et ethylalkoholindhold på over 10% (v/v) til anvendelse som brændstof, med oprindelse i USA og i øjeblikket henhørende under KN-kode ex 2207 10 00, ex 2207 20 00, ex 2208 90 99, ex 2710 12 21, ex 2710 12 25, ex 2710 12 31, ex 2710 12 41, ex 2710 12 45, ex 2710 12 49, ex 2710 12 51, ex 2710 12 59, ex 2710 12 70, ex 2710 12 90, ex 3814 00 10, ex 3814 00 90, ex 3820 00 00 og ex 3824 90 97 (Taric-kode 2207100012, 2207200012, 2208909912, 2710122111, 2710122592, 2710123111, 2710124111, 2710124511, 2710124911, 2710125111, 2710125911, 2710127011, 2710129011, 3814001011, 3814009071, 3820000011 og 3824909767) med en landsdækkende sats på 9,5%, defineret i form af et fast beløb på 62,30 EUR pr. tons netto, der finder anvendelse på andelen i varen i vægtprocent af det samlede indhold af bioethanol for en periode på fem år.
 - 16 For så vidt angår stikprøverne af de eksporterende producenter i USA konstaterede Rådet i 12.-16. betragtning til den anfægtede forordning, at undersøgelsen havde vist, at ingen af de ovenfor i præmis 5 nævnte producenter i stikprøven udførte bioethanol til EU-markedet. De havde solgt

bioethanol på hjemmemarkedet til ikke forretningsmæssigt forbundne forhandlere/blandingsproducenter, som derefter blandede bioethanol med benzin og solgte det videre på hjemmemarkedet og til eksport, især til EU. Disse producenter var ikke nødvendigvis bekendt med, om deres produktion var bestemt til EU-markedet eller til andre destinationer, herunder det amerikanske marked, og havde ikke kendskab til forhandlerne/blandingsproducenternes salgspriser. Det vil i realiteten sige, at de amerikanske bioethanolproducenter ikke er eksportører af den pågældende vare til EU. Eksportørerne er faktisk forhandlerne/blandingsproducenterne. Med henblik på at afslutte dumpingundersøgelsen baserede Rådet sig på oplysningerne fra to forhandlere/blandingsproducenter, som indvilgede i at samarbejde i forbindelse med undersøgelsen.

- 17 Vedrørende konstateringen af, at der foreligger dumping, forklarede Rådet i 62.-64. betragtning til den anfægtede forordning, at det fandt det hensigtsmæssigt at indføre en landsdækkende dumpingmargin. Selv om visse producenter havde hævdet, at det var muligt at identificere og spore deres varer, når de blev solgt til amerikanske erhvervsdrivende med henblik på eksport, kunne de ikke skabe en forbindelse mellem deres salg på det amerikanske marked og andre erhvervsdrivendes eksport til EU, og de havde ikke kendskab til det niveau, som eksportpriserne til EU befandt sig på. Efter Rådets opfattelse var det på grund af bioethanolindustriens struktur og den måde, hvorpå den pågældende vare blev fremstillet og solgt på det amerikanske marked og eksporteret til EU, ikke praktisk muligt at fastsætte individuelle dumpingmarginer for amerikanske producenter.
- 18 Kommissionen besvarede sagsøgernes og Plymouth Energy Companys bemærkninger vedrørende den yderligere underretningsskrivelse ved skrivelse af 20. februar 2013.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 19 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. maj 2013, som ændret ved skrivelse af 17. maj 2013, har sagsøgerne anlagt nærværende sag.

1. Anmodningen om, at sagen bliver forenet med sag T-277/13, Marquis Energy mod Rådet

- 20 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 18. juni 2013 har sagsøgerne indgivet begæring om forening af den foreliggende sag med sag T-277/13, Marquis Energy mod Rådet. Rådet har i sine bemærkninger fremsat begæring om, at Retten udsætter afgørelsen af en eventuel forening af sagerne indtil afslutningen af retsforhandlingernes skriftlige del, og indtil den har undersøgt parternes argumenter om formaliteten.
- 21 Den 31. juli 2013 har formanden for Rettens Femte Afdeling besluttet ikke at forene den foreliggende sag med sag T-277/13, Marquis Energy mod Rådet.

2. Interventionerne

- 22 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 16. juli 2013 har Kommissionen anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Sagsøgerne og Rådet har ikke gjort indsigelse mod denne intervention.
- 23 Ved begæring indleveret den 20. september 2013 ePure anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Sagsøgerne og Rådet har ikke gjort indsigelse mod denne intervention.
- 24 Ved kendelser af 4. februar 2014 har formanden for Rettens Femte Afdeling taget anmodningerne om intervention til følge.
- 25 Kommissionen og ePure har indgivet deres interventionsindlæg den 18. april 2014.

3. Foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse og retsforhandlingernes mundtlige del

- 26 På forslag fra den refererende dommer har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement af 2. maj 1991 stillet skriftlige spørgsmål til Rådet og sagsøgerne. Parterne har besvaret de skriftlige spørgsmål inden for den fastsatte frist.
- 27 Ved skrivelse af 29. april 2015 Rådet imidlertid underrettet Retten om, at det var af den opfattelse, at en række oplysninger, som var nødvendige for at besvare de nævnte spørgsmål, var fortrolige, og opfordret Retten til at anordne bevisoptagelse med henblik på at »fremlægge disse dokumenter«, idet det ville anmode om fortrolig behandling af disse oplysninger.
- 28 Ved skrivelse af 19. maj 2015 har sagsøgerne fremsat tre begæringer til Retten om for det første at anordne bevisoptagelse ved at pålægge Rådet at fremlægge de pågældende dokumenter, for det andet at trække afsnit (i) 1 i Rådets svar på Rettens skriftlige spørgsmål tilbage eller give sagsøgerne mulighed for at fremsætte skriftlige bemærkninger, og for det tredje give sagsøgerne mulighed for at fremsætte skriftlige bemærkninger med henblik på at berigtige de faktuelle fejl i Rådets svar.
- 29 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under retsmødet den 20. og den 21. maj 2015. På retsmødet frafaldt sagsøgerne delvist deres krav af 19. maj 2015 ved navnlig at trække den anden og den tredje begæring, der er redegjort for i præmis 28 ovenfor, tilbage, hvilket Retten har tilført retsbogen.
- 30 Ved retsmødets afslutning udsatte formanden for Rettens Tredje Afdeling afslutningen af den mundtlige forhandling til en senere dato.
- 31 Da Retten ikke har anset det for nødvendigt at afsige en kendelse om ovennævnte bevisoptagelse, fik parterne ved skrivelse af 9. december 2015 meddelelse om, at den mundtlige forhandling var afsluttet samme dag.

4. Begæringerne om fortrolig behandling

- 32 Ved begæring indleveret den 22. november 2013 har sagsøgerne anmodet om, at visse dokumenter, der er knyttet som bilag til stævningen, en del af replikken samt visse dokumenter, der er knyttet hertil som bilag, behandles fortroligt i forhold til ePure.
- 33 Ved processkrift indleveret den 15. maj 2015 har sagsøgerne anmodet om, at visse dele af Rådets svar på Rettens spørgsmål som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse behandles fortroligt i forhold til ePure.
- 34 ePure har kun modtaget ikke-fortrolige versioner af disse dokumenter og har ikke gjort nogen indsigelse mod begæringerne om fortrolig behandling i forhold til selskabet.

5. Parternes påstande

- 35 Sagsøgerne har i stævningen, som ændret ved skrivelse af 17. maj 2013, nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne og deres medlemmer.
 - Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

36 Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Afvisning.
- Subsidiært frifindelse.
- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

37 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Afvisning.
- Subsidiært frifindes Rådet.
- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

38 ePure har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgernes anbringender forkastes.
- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

39 Sagsøgerne har fremsat ti anbringender til støtte for søgsmålet. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 8, artikel 9, stk. 5, og artikel 18, stk. 1, 3 og 4, en tilsidesættelse af principperne om retssikkerhed, om beskyttelse af den berettigede forventning og god forvaltningsskik samt åbenbart urigtige skøn. Det andet anbringende vedrører en åbenbar urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder og en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10. Det tredje anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling samt af grundforordningens artikel 3, stk. 2. Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, og et åbenbart urigtigt skøn. Det femte anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 4, artikel 3, stk. 1-3 og 5-7, og artikel 4, stk. 1. Det sjette anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 1. Det syvende anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til årsagssammenhængen. Det ottende anbringende vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 2, og af proportionalitetsprincippet. Det niende anbringende vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 2 og 3, og af principperne om god forvaltningsskik og forbud mod forskelsbehandling. Endelig vedrører det tiende anbringende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 7, artikel 19, stk. 1 og 2, artikel 20, stk. 2, 4 og 5, retten til forsvar, princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet om god forvaltningsskik samt en manglende begrundelse.

40 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgerne i deres skriftlige indlæg har fremført en række argumenter, der samtidig med, at de tilsigter at fastslå ulovligheden af den anfægtede forordning, imidlertid henviser til »Kommissionens« retsbrud. For eksempel er det første til det femte, det syvende og det niende anbringende, som gengivet i stævningens punkt 5, baseret på en konstatering af forskellige overtrædelser af grundforordningen begået af »Kommissionen«. Det må i denne henseende fastslås, at henvisningen til de overtrædelser, der beror på den anfægtede forordning, og som »Kommissionen« og ikke »Rådet« har begået, skyldes en skrivfejl i sagsøgernes skriftlige indlæg. Dels fremgår det nemlig utvetydigt af gennemgangen af sagsøgernes skriftlige indlæg, at deres argumentation angår en påstand om annullation af den anfægtede forordning som følge af de af Rådet begåede tilsidesættelser. Dels skal det bemærkes, at Rådets og Kommissionens svar på disse argumenter

viser, at de har været af den opfattelse, at sagsøgerne i virkeligheden henviste til Rådets tilsidesættelser. På denne baggrund skal sagsøgernes argumenter undersøges i ovennævnte forstand, hvilket Rådet og Kommissionen ligeledes har lagt til grund.

- 41 Rådet har, støttet af Kommissionen og ePure, uden formelt at fremsætte en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 130, stk. 1, i Rettens procesreglement gjort gældende, at søgsmålet skal afvises. Rådet har anført, at sagsøgerne ikke har søgsmålskompetence, hverken som repræsentanter for deres medlemmer eller personligt, med den begrundelse, at de i artikel 263, stk. 4, TEUF fastsatte betingelser ifølge Rådet ikke er opfyldt. Desuden har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgerne ikke har søgsmålskompetence.

1. Formaliteten

- 42 Da sagsøgerne er sammenslutninger, der repræsenterer den amerikanske bioethanolindustri's interesser, må det først undersøges, om sådanne sammenslutninger kan gøre en søgsmålsret gældende i nærværende sag, før det herefter undersøges, om sammenslutningerne har individuel retlig interesse i søgsmålet, og ligeledes om de har søgsmålskompetence for visse af deres medlemmer. Endelig må sagsøgernes søgsmålsinteresse i nærværende sag undersøges.

Søgsmålsretten for sammenslutninger som sagsøgerne

- 43 Det er Rådets opfattelse, at sagsøgerne som sammenslutninger, der repræsenterer deres medlemmers interesser, kun kan påstå den anfægtede forordning annulleret, for så vidt som den vedrører de medlemmer, som er individuelt berørt. Rådet har også gjort gældende, at bortset fra Marquis Energy, som har besluttet at anfægte den anfægtede forordning personligt (i sag T-277/13, Marquis Energy mod Rådet), er den anfægtede forordning blevet endelig i forhold til sagsøgernes medlemmer. Rådet har herved anført, at nærværende sag, anlagt af en sammenslutning, ikke i det tilfælde, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling og er velbegrundet, kan medføre, at der rejses tvivl om den endelige karakter af den anfægtede forordning, da det almindelige retssikkerhedsprincip ellers ville blive tilsidesat.
- 44 Sagsøgerne har bestridt Rådets argumentation og gjort gældende, at dette ville fratage sammenslutningerne deres søgsmålsret ved Retten. Derimod bør et annulations-søgsmål anlagt af en sammenslutning, såfremt det antages til realitetsbehandling, have virkning over for alle de medlemmer af sammenslutningen, som lovligt var registreret heri på søgsmålstidspunktet.
- 45 Det fremgår af retspraksis, at et annulations-søgsmål, der er anlagt af en sammenslutning, som varetager medlemmernes fælles interesser, kun kan antages til realitetsbehandling i tre typetilfælde, nemlig for det første når en retsforskrift udtrykkeligt indrømmer en søgsmålsret (jf. i denne retning kendelse af 10.12.2004, EFfCI mod Parlamentet og Rådet, T-196/03, Sml., EU:T:2004:355, præmis 42), for det andet når de virksomheder, som den repræsenterer, eller nogle af dem, har individuel retlig interesse i søgsmålet, eller for det tredje hvis den kan gøre en egen interesse gældende (jf. i denne retning dom af 22.6.2006, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, C-182/03 og C-217/03, Sml., EU:C:2006:416, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis, og kendelse af 24.6.2014, PPG og SNF mod ECHA, T-1/10 RENV, EU:T:2014:616, præmis 30).
- 46 Det er derfor nødvendigt at fastlægge, om sagsøgerne i det foreliggende tilfælde har henvist til det ene eller det andet eller flere af disse tre tilfælde.
- 47 Hvad for det første angår det første tilfælde, hvorefter et annulations-søgsmål, der er anlagt af en sammenslutning, kan antages til realitetsbehandling, når en retsforskrift udtrykkeligt indrømmer en søgsmålsret, skal det dels bemærkes, at sagsøgerne ikke har anført nogen lovbestemmelse, som

indrømmer dem en specifik ret til at anlægge sag, dels er der ingen af de oplysninger, der fremgår af de for Retten fremlagte sagsakter, som gør det muligt at konkludere, at der foreligger en lovbestemmelse, som sagsøgerne kan påberåbe sig i denne henseende.

- 48 Nærværende søgsmål kan derfor ikke antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at sagsøgerne er omfattet af en specifik lovbestemmelse, som giver dem søgsmålskompetence.
- 49 Hvad for det andet angår det andet tilfælde, hvorefter et annullationssøgsmål, der er anlagt af en sammenslutning, kan antages til realitetsbehandling, når den repræsenterer en eller flere virksomheder, som har individuel retlig interesse i søgsmålet, må det fastslås, at sagsøgerne i det væsentlige har gjort gældende, at de har søgsmålskompetence med henvisning til, at visse af deres medlemmer »eksporterer bioethanol med oprindelse i USA til EU«.
- 50 Hvad angår sagsøgernes medlemmer skal det derfor undersøges, om de følgende fire kategorier af erhvervsdrivende har søgsmålskompetence:
- Marquis Energy, en amerikansk bioethanolproducent, som blev udtaget til stikprøven, og som selv har anlagt sag til prøvelse af den anfægtede forordning i sag T-277/13, Marquis Energy mod Rådet
 - de fire amerikanske bioethanolproducenter i stikprøven, ud over Marquis Energy, som blev nævnt i 36. betragtning til den anfægtede forordning (herefter »de fire producenter i stikprøven«), dvs. Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET og Platinum Ethanol, som hver især er medlem af mindst én af sagsøgerne. Disse fire producentgrupper er således medlemmer af den første sagsøger, Growth Energy, og Patriot Renewable Fuels og Plymouth Energy Company er også medlemmer af den anden sagsøger, Renewable Fuels Association
 - forhandlerne/blandingsproducenterne Murex og CHS
 - sagsøgernes andre medlemmer.
- 51 I denne forbindelse skal det for det første fastslås, at det bør udelukkes, at nærværende søgsmål antages til realitetsbehandling af den første af disse grunde, dvs. at sagsøgerne repræsenterer Marquis Energy. Ifølge retspraksis kan en sammenslutning, der handler som medlemmernes repræsentant, således anlægge annullationssøgsmål, når medlemmerne ikke selv har anlagt sag, selv om de kunne have gjort det (jf. kendelse af 29.3.2012, Asociación Española de Banca mod Kommissionen, T-236/10, Sml., EU:T:2012:176, præmis 23 og 24 og den deri nævnte retspraksis). Det følger således af denne retspraksis, at for så vidt som Marquis Energy i det foreliggende tilfælde selv har anlagt sag ved Retten, i sag T-277/13, Marquis Energy mod Rådet, til prøvelse af den anfægtede forordning, kan denne sag, som er anlagt af sagsøgerne, for så vidt som de har gjort gældende, at de repræsenterer Marquis Energy, under alle omstændigheder ikke antages til realitetsbehandling. Til gengæld er denne konklusion uden betydning for nødvendigheden af at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgernes sag skal antages til realitetsbehandling, for så vidt som de også repræsenterer andre medlemmer.
- 52 Hvad for det andet angår de af sagsøgernes medlemmer, som er forhandlere/blandingsproducenter, der eksporterer bioethanol, skal det bemærkes, at sagsøgerne på retsmødet fremførte argumentet om, at to af deres »associerede« medlemmer, Murex og CHS, var forhandlere/blandingsproducenter, som eksporterer bioethanol. Murex er et »associeret medlem« af Growth Energy, og CHS er et »associeret medlem« af Renewable Fuels Association. Af denne grund var sagsøgerne af den opfattelse, at de som repræsentanter for disse selskaber havde søgsmålskompetence. Sagsøgerne har endvidere påpeget, at disse to eksportører har indsendt stikprøvespørgeskemaer.

- 53 Det er ubestridt, at CHS er et »associeret« medlem af Renewable Fuels Association. Som Kommissionen imidlertid med rette har anført under retsmødet, er det i artikel IV, stk. 4, litra b), i Renewable Fuels Associations vedtægter anført, at et »associeret« medlem af denne sammenslutning har ret til at deltage i medlemmernes møder, men til gengæld har det ikke stemmeret, således som det blev tilført protokollatet for retsmødet.
- 54 Med hensyn til Murex er det ubestridt, at dette selskab er et »associeret« medlem af Growth Energy. Som Kommissionen imidlertid med rette anførte under retsmødet, omfatter artikel IV i Growth Energys »articles of incorporation« (vedtægter) medlemskategorier med og uden stemmeret, således som det blev tilført protokollatet for retsmødet. Mere specifikt har et »associeret« medlem af denne sammenslutning ifølge artikel II, afsnit 2.01, litra c), i Growth Energys »Second Amended and Restated Bylaws« (anden udgave af ændrede og omformulerede vedtægter) ikke stemmeret.
- 55 Uden stemmeret har CHS og Murex derfor ikke mulighed for at gøre deres interesser gældende i forbindelse med den pågældende sammenslutnings eventuelle repræsentation af disse selskaber. Under disse omstændigheder og i mangel af andre oplysninger, der kan påvise, at et »associeret medlem« har en sådan mulighed for at gøre sine interesser gældende, skal det fastslås, at Renewable Fuels Association i nærværende sag ikke har søgsmålskompetence, i det omfang dette selskab gør gældende, at det repræsenterede CHS, og at Growth Energy ikke har søgsmålskompetence, i det omfang dette selskab gør gældende, at det repræsenterede Murex.
- 56 Det fremgår af betragtningerne i denne doms præmis 51-55 ovenfor, at selv om det må anses for udelukket, at nærværende sag kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som sagsøgerne har påberåbt sig den omstændighed, at de repræsenterer Marquis Energy og CHS eller Murex, skal det undersøges, om sagsøgernes søgsmål skal antages til realitetsbehandling, for så vidt som de påberåber sig den omstændighed, at de for det første repræsenterer de fire producenter i stikprøven ud over Marquis Energy-koncernen, og for det andet alle andre medlemmer ud over de fire producenter i stikprøven, Marquis Energy eller forhandlerne/blandingsproducenterne CHS og Murex.
- 57 For det tredje skal sagsøgernes argument, hvorefter et annulationssøgsmål anlagt af en sammenslutning, såfremt det antages til realitetsbehandling, bør have virkning over for alle de medlemmer af sammenslutningen, som lovligt var registreret heri på søgsmålstidspunktet, også forkastes.
- 58 I denne forbindelse bemærkes, at selv om forordninger om antidumpingtold bedømt i forhold til artikel 263, stk. 4, TEUF efter deres art og rækkevidde er almengyldige, idet de finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed, kan det ikke udelukkes, at visse erhvervsdrivende har søgsmålskompetence i forhold til visse forordningsbestemmelser (jf. i denne retning dom af 21.2.1984, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, 239/82 og 275/82, Sml., EU:C:1984:68, præmis 11, og af 20.3.1985, Timex mod Rådet og Kommissionen, 264/82, Sml., EU:C:1985:119, præmis 12).
- 59 Det følger imidlertid af retspraksis, at når en forordning, der indfører en antidumpingtold, pålægger forskellig antidumpingtold for en række selskaber, har et selskab kun søgsmålskompetence i forhold til de bestemmelser, som pålægger selskabet en antidumpingtold og angiver dens størrelse, og ikke i forhold til de bestemmelser, som pålægger andre selskaber antidumpingtold, hvorfor en sag anlagt af dette selskab kun kan antages til realitetsbehandling, for så vidt påstanden går ud på annulation af de bestemmelser i forordningen, som udelukkende vedrører selskabet (jf. i denne retning dom af 15.2.2001, Nachi Europe, C-239/99, Sml., EU:C:2001:101, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

- 60 Det fremgår i øvrigt af præmis 29 i dom af 21. marts 2012, Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening m.fl. mod Rådet (T-115/06, EU:T:2012:136), som sagsøgerne i denne forbindelse har påberåbt sig, sammenholdt med samme doms præmis 27 og 28, at virkningerne af en annullation kun forekommer i forhold til alle medlemmerne af en sammenslutning, for så vidt som disse medlemmers søgsmål kunne antages til realitetsbehandling.
- 61 Hvis dette ikke var tilfældet, ville en erhvervs sammenslutning således kunne påberåbe sig søgsmålskompetence for visse medlemmer med henblik på at opnå annullation af en forordning til fordel for alle dens medlemmer, herunder dem, som ikke personligt opfylder betingelserne i artikel 263, stk. 4, TEUF. Dette ville indebære en omgåelse af reglerne om betingelserne for antagelse til realitetsbehandling af de søgsmål, der kan anlægges til prøvelse af forordninger om indførelse af antidumpingtold.
- 62 I nærværende sag kan sagsøgerne følgelig kun nedlægge påstand om annullation af den anfægtede forordning til fordel for deres medlemmer, for så vidt som den vedrører de af sagsøgernes medlemmer, som selv har kompetence til at anlægge et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF til prøvelse af den anfægtede forordning.
- 63 Hvad for det fjerde angår det tredje tilfælde, hvorefter en sammenslutnings søgsmål skal antages til realitetsbehandling, når en sammenslutning kan gøre gældende, at den har en særlig interesse, er det sagsøgernes opfattelse, at de er berettiget til at anlægge et søgsmål individuelt i deres egenskab af repræsentative sammenslutninger for de største ethanolproducenter og har henvist til, at de var interesserede parter i den administrative procedure. Det skal således i denne forbindelse undersøges, om sagsøgerne i det foreliggende tilfælde har en egen interesse i deres egenskab af en sammenslutning, som har deltaget i antidumpingproceduren (jf. præmis 75-87 nedenfor).

Sagsøgernes søgsmålskompetence

- 64 Det skal bemærkes, at artikel 263, stk. 4, TEUF nævner tre tilfælde, hvor enhver fysisk eller juridisk person kan anlægge et annullationssøgsmål. På det grundlag, der er omhandlet i denne artikels stk. 1 og 2, kan disse personer anlægge sag, for det første med henblik på prøvelse af retsakter, der er rettet til dem. For det andet kan disse personer anlægge sag med henblik på prøvelse af retsakter, der berører dem umiddelbart og individuelt, samt for det tredje med henblik på prøvelse af regelfastsættende retsakter, som berører dem umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.
- 65 Det skal bemærkes, at kriteriet om at være umiddelbart berørt er det samme i det andet og det tredje tilfælde, som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF (kendelse af 13.3.2015, European Coalition to End Animal Experiments mod ECHA, T-673/13, Sml., EU:T:2015:167, præmis 67).
- 66 Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at sagsøgerne ikke er adressater for den anfægtede forordning. Det skal derfor undersøges, om sagsøgerne kan anlægge et annullationssøgsmål med henblik på prøvelse af den anfægtede forordning i henhold til det andet eller det tredje tilfælde nævnt i artikel 263, stk. 4, TEUF, enten for det første for så vidt som de har individuel søgsmålskompetence, eller for det andet for så vidt som de handler i egenskab af repræsentanter for en af de kategorier af erhvervsdrivende, som er medlemmer heraf.
- 67 Hvad angår begrebet umiddelbart berørt i artikel 263, stk. 4, TEUF skal det konstateres, at dette kræver, at to kumulative kriterier er opfyldt, nemlig for det første, at den retsakt, som sagsøgerne ønsker annulleret, umiddelbart skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og for det andet, at denne retsakt ikke må overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men at gennemførelsen skal ske helt automatisk og udelukkende i medfør af EU-reglerne uden anvendelse af

andre mellemkommende regler (kendelse af 24.9.2009, Município de Gondomar mod Kommissionen, C-501/08 P, EU:C:2009:580, præmis 25, og dom af 13.10.2011, Deutsche Post og Tyskland mod Kommissionen, C-463/10 P og C-475/10 P, Sml., EU:C:2011:656, præmis 66).

- 68 For så vidt angår begrebet individuelt berørt i artikel 263, stk. 4, TEUF fremgår det af fast retspraksis, at andre personer end en beslutnings adressat kun kan gøre gældende, at de berøres individuelt, hvis beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten for beslutningen (dom af 15.7.1963, Plaumann mod Kommissionen, 25/62, Sml., EU:C:1963:17, på s. 414, og af 13.12.2005, Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Sml., EU:C:2005:761, præmis 33).
- 69 I forbindelse med antidumpingforanstaltninger fremgår det for det første af fast retspraksis, at retsakter om indførelse af antidumpingtold er i stand til umiddelbart og individuelt at berøre de producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser (dom Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 58 ovenfor, EU:C:1984:68, præmis 12, og dom af 23.5.1985, Allied Corporation m.fl. mod Rådet, 53/83, Sml., EU:C:1985:227, præmis 4).
- 70 For det andet er importører af den pågældende vare, hvis videresalgspriser er lagt til grund ved fastsættelsen af eksportpriserne, og som derfor er berørt af konstateringerne om, at der foreligger dumping, umiddelbart og individuelt berørt af forordninger om indførelse af antidumpingtold (dom af 14.3.1990, Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, C-133/87 og C-150/87, Sml., EU:C:1990:115, præmis 15, og dom Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, C-156/87, Sml., EU:C:1990:116, præmis 18). Det samme gælder for de importører med tilknytning til eksportører fra et tredjeland, hvis varer pålægges antidumpingtold, bl.a. når eksportprisen er blevet fastlagt på grundlag af de pågældende importørers videresalgspriser på markedet i EU, samt når selve antidumpingtolden beregnes på grundlag af disse videresalgspriser (jf. i denne retning dom af 11.7.1990, Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, C-160/87, Sml., EU:C:1990:295, præmis 19 og 20).
- 71 For det tredje har Domstolen fastslået, at en fabrikant af originaludstyr, uden at det var nødvendigt at kvalificere denne som importør eller eksportør, var umiddelbart og individuelt berørt af forordningens bestemmelser vedrørende dumpingadfærden hos den producent hos hvem, fabrikanten købte produkterne, som følge af de særlige forhold ved sine handelsforbindelser med den pågældende producent. Domstolen har således fastslået, at det var for at tage hensyn til disse særlige forhold, at Rådet fastsatte en bestemt fortjenstmargen i forbindelse med fastsættelsen af den normale værdi, som der derefter blev taget hensyn til ved beregningen af den dumpingmargen, på grundlag af hvilken antidumpingtolden var blevet fastlagt, således at fabrikanten af originaludstyret var berørt af konstateringerne vedrørende den påtalte dumping (jf. i denne retning domme Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, nævnt i præmis 70 ovenfor, EU:C:1990:115, præmis 17-20, og Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, nævnt i præmis 70 ovenfor, EU:C:1990:116, præmis 20-23).
- 72 For det fjerde har retspraksis anset en EU-producent for at være søgsmålskompetent, fordi den forordning, hvorved antidumpingtolden var blevet indført, byggede på den pågældendes producents individuelle situation som den største producent af den omhandlede vare i EU. Domstolen baserede sin konklusion på, at de klagepunkter, den nævnte producent havde fremsat, lå til grund for den klage, som havde givet anledning til iværksættelsen af undersøgelsen, at producenten var blevet hørt under undersøgelsen, at hans bemærkninger i vidt omfang havde været afgørende for forløbet af denne, og at antidumpingtolden var blevet fastsat under hensyn til de følger, den konstaterede dumping havde medført for producenten (jf. i denne retning Timex mod Rådet og Kommissionen, nævnt i præmis 58 ovenfor, EU:C:1985:119, præmis 14 og 15).

- 73 For det femte har Domstolen ligeledes fastslået, at det forhold, at visse kategorier af erhvervsdrivende indrømmes ret til at anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af en antidumpingforordning, ikke er til hinder for, at andre erhvervsdrivende ligeledes kan være individuelt berørt af en sådan forordning som følge af visse egenskaber, som er særlige for dem, og som kendetegner dem i forhold til alle andre personer. Den fastslog derfor, at det søgsmål, som sagsøgeren i den nævnte sag ønskede at anlægge, skulle antages til realitetsbehandling med henvisning til, at virksomheden var den største importør af den vare, der var genstand for antidumpingforanstaltningen, den endelige bruger af denne vare, og at virksomhedens erhvervsområde aktiviteter i meget vidt omfang afhang af denne indførsel, og de var i væsentlig grad påvirket af den anfægtede forordning (jf. i denne retning dom af 16.5.1991, Extramet Industrie mod Rådet, C-358/89, Sml., EU:C:1991:214, præmis 16-18).
- 74 Det er i lyset af disse betragtninger, at sagsøgernes søgsmålskompetence i nærværende sag skal undersøges.

Sagsøgernes individuelle søgsmålskompetence

- 75 Sagsøgerne har gjort gældende, at de er sammenslutninger, hvis medlemmer er de største amerikanske ethanolproducenter, som aktivt deltog i den administrative procedure, som førte til vedtagelsen af den anfægtede forordning. Disse sammenslutninger har til formål at beskytte den amerikanske bioethanolindustri's interesser. Henset til, at vedtagelsen af den anfægtede forordning udgør et stort problem for sagsøgerne, og at de blev anerkendt som interesserede parter under hele antidumpingproceduren, bør de have ret til individuelt at anlægge nærværende sag på egne vegne.
- 76 Rådet har, støttet af Kommissionen, hertil anført, at det ikke er tilstrækkeligt for sagsøgerne at hævde, at de repræsenterer den amerikanske bioethanolindustri i sin helhed, at de fremmer den amerikanske bioethanolindustri's interesser, eller at de samarbejdede med Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen, idet de repræsenterede medlemmernes interesser med henblik på at anlægge et søgsmål ved Retten. Rådet har gjort gældende, at der ikke foreligger særlige omstændigheder, som individualiserer sagsøgerne.
- 77 Det skal således undersøges, om den anfægtede forordning individuelt berører sagsøgerne umiddelbart og individuelt, idet deres retsstilling er påvirket som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 67 ovenfor.
- 78 Det skal for det første indledningsvis bemærkes, at det er ubestridt, at den anfægtede forordning indfører en enkelt antidumpingtold, som omfatter al indførsel af bioethanol i ren tilstand, dvs. ethylalkohol produceret af landbrugsprodukter, og i blandinger med benzin med et ethylalkoholindhold på over 10% (v/v), på leverandørlandets niveau, dvs. USA. For det andet er det ubestridt, at selv om sagsøgerne er sammenslutninger, om hvilke det er ubestridt, at de repræsenterer den amerikanske bioethanolindustri's interesser, og at de deltog i antidumpingproceduren, er de imidlertid ikke individuelt forpligtet til at betale denne told.
- 79 Det må derfor fastslås, at den anfægtede forordning, for så vidt som den kun pålægger sagsøgernes medlemmers varer antidumpingtold, ikke ændrer deres retsstilling. Den omstændighed, at sagsøgernes medlemmers varer i den anfægtede forordning pålægges antidumpingtold, har således ikke ændret de individuelle rettigheder for sagsøgerne eller de forpligtelser, der påhviler dem.
- 80 Selv om den omstændighed, at sagsøgerne var parter i antidumpingproceduren, er uden betydning for konstateringen af, at den omstændighed, at sagsøgernes medlemmers varer pålægges antidumpingtold, ikke skaber nogen ret eller nogen forpligtelse for dem, skal det bemærkes, at sagsøgerne i forbindelse med det tiende anbringende har gjort gældende, at de som interesserede parter i

antidumpingproceduren har en egen interesse i at opnå annullation af den anfægtede forordning med henvisning til, at deres processuelle rettigheder – nemlig dem i grundforordningens artikel 6, stk. 7, artikel 19, stk. 1 og 2, og artikel 20, stk. 2, 4 og 5 – er blevet tilsidesat.

- 81 Det fremgår imidlertid af retspraksis, at den omstændighed, at en person på den ene eller anden måde deltager i den proces, som fører til vedtagelsen af en EU-retsakt, udelukkende individualiserer denne person i forhold til den pågældende retsakt, såfremt den pågældende EU-lovgivning tilsikrer vedkommende visse processuelle garantier (jf. analogt dom af 4.10.1983, Fediol mod Kommissionen, 191/82, Sml., EU:C:1983:259, præmis 31, og af 17.1.2002, Rica Foods mod Kommissionen, T-47/00, Sml., EU:T:2002:7, præmis 55).
- 82 Det skal derfor undersøges, om de i præmis 80 ovenfor nævnte bestemmelser i grundforordningen, som hævdede af sagsøgerne, yder proceduregarantier til de personer, som har deltaget i den proces, som førte til vedtagelsen af en forordning om indførelse af antidumpingtold.
- 83 Grundforordningens artikel 6, stk. 7, anerkender, at de repræsentative sammenslutninger, såsom sagsøgerne, som har givet sig til kende i henhold til artikel 5, stk. 10, på skriftlig anmodning har ret til at få indsigt i alle oplysninger, som parter i undersøgelsen har indgivet, i modsætning til interne dokumenter udarbejdet af myndighederne i EU eller dens medlemsstater, forudsat at disse oplysninger har betydning for fremlæggelsen af deres sag, at de ikke er fortrolige som omhandlet i dens artikel 19, og at de anvendes som led i undersøgelsen. De pågældende parter indrømmes endvidere ret til at meddele deres syn på sådanne oplysninger, og der skal tages hensyn til deres bemærkninger i det omfang, de er tilstrækkeligt dokumenteret i svaret.
- 84 I øvrigt indrømmes der ifølge den samme forordnings artikel 20, stk. 2, 4 og 5 repræsentative sammenslutninger ret til at anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger eller afslutning af en undersøgelse eller en procedure uden indførelse af foranstaltninger. Sammenslutningerne har ret til at fremsætte bemærkninger til den endelige fremlæggelse inden for en frist på mindst ti dage. Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at sagsøgerne fik aktindsigt i de ikke-fortrolige sagsakter, og at de modtog den endelige fremlæggelse i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 2, samt yderligere oplysninger den 21. december 2012.
- 85 I det omfang sagsøgerne bygger deres søgsmål på beskyttelsen af de proceduregarantier, som er indrømmet i henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 7, artikel 19, stk. 1 og 2, og artikel 20, stk. 2, 4 og 5, må det derfor fastslås, at dette søgsmål kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det vedrører sagsøgerne, som handler på egne vegne.
- 86 Sagsøgerne har i denne sammenhæng fremhævet, at de har søgsmålskompetence. med henvisning til, at de deltog i antidumpingproceduren som repræsentative sammenslutninger, der var bindeled mellem Kommissionen og »den amerikanske bioethanolindustri i sin helhed«. Sagsøgerne har i denne forbindelse påberåbt sig dom af 24. marts 1993, CIRFS m.fl. mod Kommissionen (C-313/90, Sml., EU:C:1993:111, præmis 28-30), hvori Domstolen anerkendte, at den pågældende beslutning berørte en sammenslutnings egenskab af forhandlingsleder. Det skal imidlertid for det første fastslås, at sagsøgernes stilling som repræsentative sammenslutninger i henhold til grundforordningens ordlyd ikke kan sammenlignes med stillingen som en forhandler, der formelt handler på medlemmernes vegne. For det andet skal det bemærkes, at den nævnte dom vedrørte en af en sammenslutning nedlagt påstand om annullation af en afgørelse truffet på området for statsstøtte – nemlig Kommissionens afslag på at indlede proceduren i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF – med henblik på, at det blev fastslået, at en ydet støtte ikke var forenelig med det indre marked. Navnlig repræsenterede CIRFS ikke interesserne hos det selskab, der modtog den pågældende støtte. Nærværende sag vedrører imidlertid en forordning vedtaget på antidumpingområdet. Ved den anfægtede forordning nægtede Rådet ikke at iværksætte nogen som helst procedure, og sagsøgerne har anført, at de repræsenterer interesserne hos de erhvervsdrivende, hvis vare er ramt af

antidumpingforanstaltningen. Nærværende sag vedrører derfor en anden situation end den, der gav anledning til dom CIRFS m.fl. mod Kommissionen (EU:C:1993:111), som i denne forbindelse ikke er relevant i det foreliggende tilfælde.

87 Det må på baggrund af betragtningerne i præmis 77-86 ovenfor konkluderes, at sagsøgerne som interesserede parter i proceduren skal anses for at have søgsmålskompetence med den begrundelse, at de er umiddelbart og individuelt berørte, men at det kun er det tiende anbringende, som vil kunne antages til realitetsbehandling, da dette er det eneste anbringende om beskyttelsen af deres processuelle rettigheder.

Søgsmålskompetence for sagsøgerne i deres egenskab af repræsentanter for deres medlemmer

88 Rådet har, støttet af Kommissionen, gjort gældende, at sagsøgerne ikke har søgsmålskompetence som repræsentanter for deres medlemmer.

89 Sagsøgerne har bestridt denne argumentation.

90 I nærværende sag skal der med henblik på behandlingen af spørgsmålet om søgsmålskompetencen sondres mellem de fire amerikanske bioethanolproducenter i stikprøven og sagsøgernes andre medlemmer.

91 Med henblik på at afgøre, om de fire amerikanske producenter i stikprøven har søgsmålskompetence i forhold til den anfægtede forordning, skal det undersøges, om de er individuelt og umiddelbart berørt af denne forordning i henhold til det andet tilfælde, der er nævnt i artikel 263, stk. 4, TEUF.

– Spørgsmålet, om sagsøgerne er umiddelbart berørt som repræsentanter for bioethanolproducenterne i stikprøven

92 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt de fire amerikanske bioethanolproducenter i stikprøven er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning, må det fastslås, at en virksomhed, hvis varer pålægges en antidumpingtold, er umiddelbart berørt af en forordning om indførelse af denne told, idet denne forordning forpligter medlemsstaternes toldmyndigheder til at opkræve tolden uden nogen mulighed for at udøve et skøn (jf. i denne retning dom af 25.9.1997, Shanghai Bicycle mod Rådet, T-170/94, Sml., EU:T:1997:134, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis, og af 19.11.1998, Champion Stationery m.fl. mod Rådet, T-147/97, Sml., EU:T:1998:266, præmis 31).

93 I det foreliggende tilfælde skal det for det første fastslås, at den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 1, i stedet for at pålægge hver enkelt leverandør af den pågældende vare en individuel antidumpingtold pålægger en enkelt antidumpingtold, som omfatter al indførsel af bioethanol i ren tilstand, dvs. ethylalkohol produceret af landbrugsprodukter, og i blandinger med benzin med et ethylalkoholindhold på over 10% (v/v), på leverandørlandets niveau, dvs. USA. Den anfægtede forordning pålægger nærmere bestemt en landsdækkende antidumpingtold på 62,30 EUR pr. ton netto, der finder anvendelse på andelen i varen i vægtprocent af det samlede indhold af bioethanol. Det skal derfor fastslås, at den anfægtede forordning ikke henviser til indførslen af bioethanol gennem den individuelle kilde ved at angive de relevante eksporterende erhvervsdrivende i leverandørkæden.

94 For det andet anførte Rådet i 12. betragtning til den anfægtede forordning og i svarskriftet, at da ingen af de fire producenter i stikprøven selv eksporterede bioethanol til EU-markedet, solgte de bioethanol på hjemmemarkedet til ikke forretningsmæssigt forbundne forhandlere/blandingsproducenter, som derefter blandede bioethanol med benzin og solgte det videre på hjemmemarkedet og til eksport, særligt til EU.

- 95 For det tredje fandt Rådet i samme 12. betragtning til den anfægtede forordning, at de fem amerikanske producenter i stikprøven »nævnte eksport af bioethanol til EU i stikprøvespørgeskemaet«.
- 96 For det fjerde anførte Rådet i tiende og ellefte betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen under antidumpingproceduren udtog en stikprøve af seks amerikanske bioethanolproducenter ud fra den største repræsentative eksportmængde af bioethanol til EU, der med rimelighed kunne undersøges inden for den tid, der var til rådighed. En virksomhed blev i løbet af undersøgelsen fjernet fra stikprøven, fordi det blev konstateret, at dens produktion ikke blev eksporteret til EU i undersøgelsesperioden, dvs. perioden fra den 1.oktober 2010 til den 30. september 2011, mens de fem andre producenter forblev i stikprøven.
- 97 Det fremgår således af konstateringerne i præmis 92-96 ovenfor om bioethanolmarkedets funktionsmåde, som fastlagt af Rådet, at sidstnævnte i den anfægtede forordning selv fandt, at en stor mængde bioethanol hidrørende fra de fire producenter i stikprøven regelmæssigt var blevet eksporteret til EU i undersøgelsesperioden.
- 98 Konstateringen i præmis 97 ovenfor bekræftes i øvrigt af Rådet og Kommissionens vurderinger fremsat under antidumpingproceduren og i deres skriftlige og mundtlige indlæg.
- 99 Det skal nemlig for det første bemærkes dels, at Rådet i sit svar på Rettens skriftlige spørgsmål fastslog, at det »ans[å] det for meget sandsynligt«, at bioethanol, som opfyldte de europæiske standardspecifikationer (herefter »EN-specifikationerne«), og som i EU blev solgt af de to forhandlere/blandingsproducenter, som samarbejdede med Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen, »indehold[t] bioethanol fremstillet af [fortroligt]¹«. Dels anså Rådet det for »sandsynligt«, at bioethanol solgt til EU af to andre forhandlere/blandingsproducenter »indehold[t] bioethanol fremstillet af [fortroligt]«.
- 100 Derefter bekræftede Kommissionen under undersøgelsen i sin skrivelse af 30. januar 2013 til sagsøgerne, at de otte forhandlere/blandingsproducenter, som Kommissionen havde identificeret, og som solgte bioethanol fremstillet af producenterne i stikprøven, udgjorde mere end 90% af den samlede eksport af bioethanol til EU i løbet af undersøgelsesperioden.
- 101 I svaret på Rettens skriftlige spørgsmål fremlagde Rådet desuden tal for de samlede mængder, der opfyldte EN-specifikationerne, og som af de otte forhandlere/blandingsproducenter, der i løbet af undersøgelsen blev hørt ved hjælp af spørgeskemaer, i undersøgelsesperioden var blevet indhentet hos de fem amerikanske producenter i stikprøven. Disse tal svarede til mere end [fortroligt] af de otte forhandlere/blandingsproducenters indførsel af bioethanol med oprindelse i USA i den samme periode.
- 102 Endelig angav Rådet under retsmødet, at det ikke bestred, at hovedparten af salget af den bioethanol, som opfyldte EN-specifikationerne, var blevet eksporteret til EU. I denne henseende nøjedes Rådet således med at anføre i svarskriftet, at de forhandlere/blandingsproducenter, som havde samarbejdet under proceduren, tilvejebragte bioethanol fra forskellige producenter, blandede det og solgte det til eksport. Efter Rådets opfattelse var det derfor ikke længere muligt at identificere producenten på det tidspunkt, hvor eksporten til EU fandt sted, eller at spore alle indkøb individuelt og sammenligne de normale værdier med de relevante eksportpriser.

1 — Fortrolige oplysninger udeladt.

- 103 Det følger af disse betragtninger, at det i tilstrækkeligt omfang er blevet påvist, at de særdeles betydelige mængder bioethanol, som i undersøgelsesperioden blev indkøbt af de otte forhandlere/blandingsproducenter hos de fem amerikanske bioethanolproducenter i stikprøven, i vidt omfang blev eksporteret til EU. Rådet har ikke fremlagt nogen oplysninger, som modsiger eller kan afkræfte denne konstatering.
- 104 Det må derfor fastslås, at de fire amerikanske producenter i stikprøven er umiddelbart berørt som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 67 og 92 ovenfor, af den antidumpingtold, der blev indført ved den anfægtede forordning, med den begrundelse, at de var producenter af den vare, som i forbindelse med dens indførsel til EU siden ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning var pålagt antidumpingtolden.
- 105 Denne konstatering afsvækkes ikke af Rådets og Kommissionens øvrige argumenter.
- 106 For det første har Rådet, støttet af Kommissionen, anført, at sagsøgerne i undersøgelsesperioden repræsenterede bioethanolproducenterne, men ikke bioethanoleksportørerne. Til forskel fra forhandlerne/blandingsproducenterne er bioethanolproducenterne imidlertid ikke umiddelbart berørt af den anfægtede forordning, for så vidt som Rådet i den anfægtede forordning ikke har »beskyldt« dem for at iværksætte dumping, og deres direkte salg ikke er pålagt antidumpingtold.
- 107 I denne henseende skal det bemærkes, at i modsætning til hvad Rådets og Kommissionens argumentation indebærer, kan det i princippet ikke udelukkes, at producenterne i stikprøven til forskel fra eksportørerne er berettigede til at anlægge sag til prøvelse af den anfægtede forordning.
- 108 Som det således fremgår af den i præmis 67, 69 og 92 ovenfor nævnte retspraksis, afhænger spørgsmålet, om et søgsmål til prøvelse af en forordning om indførelse af antidumpingtold kan antages til realitetsbehandling, ikke af vedkommendes status som producent eller eksportør.
- 109 Der skal desuden erindres om, at antidumpinglovgivningen har til formål at beskytte mod dumpingimport. For det første følger det af grundforordningens artikel 1, stk. 1, at en antidumpingtold kan pålægges enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i EU forvolder skade. For det andet følger det af retspraksis, at antidumpingprocedurer principielt vedrører samtlige indførsler af en bestemt kategori af produkter fra et tredjeland og ikke indførsler af varer fremstillet af bestemte virksomheder (dom af 7.12.1993, Rima Eletrometalurgia mod Rådet, C-216/91, Sml., EU:C:1993:912, præmis 17). For undersøgelsen af den umiddelbare påvirkning er det derfor ikke relevant, hvem institutionerne »foreholder« at have iværksat den pågældende dumping.
- 110 Det følger af det ovenstående, at idet antidumpingtolden er forbundet med de varer, der eksporteres, kan en producent, selv om han ikke eksporterer de pågældende varer, være væsentligt påvirket af indførelsen af en sådan antidumpingtold for den pågældende vare, der indføres i EU.
- 111 I denne forbindelse bør det fremhæves, at det i nærværende sag er ubestridt, at de fire producenter i stikprøven fremstillede bioethanol i ren tilstand i løbet af undersøgelsesperioden, og at det er deres varer, som forhandlerne/blandingsproducenterne blandede med benzin og eksporterede til EU.
- 112 Det følger af betragtningerne i præmis 107-111 ovenfor, at de af Rådet og Kommissionen anførte omstændigheder om, at den anfægtede forordning ikke »foreholder« sagsøgernes medlemmer at have iværksat dumping, at deres direkte salg ikke er pålagt antidumpingtold, og at de i det væsentlige ikke er eksportører, i princippet ikke gør det muligt at se bort fra, at sagsøgerne blev direkte påvirket af vedtagelsen af den anfægtede forordning i deres egenskab af producenter i stikprøven.

- 113 For det andet har Kommissionen gjort gældende, at den anfægtede forordning ikke har retsvirkninger for sagsøgernes medlemmer og kun kan have indirekte indvirkning på dem, fordi de solgte bioethanol til tredjeparter, som for deres vedkommende kunne eksportere en del af denne ethanol til EU. Den blotte konstatering af en økonomisk virkning på sagsøgernes medlemmers situation er efter Kommissionens opfattelse ikke tilstrækkelig til at påvise, at de er umiddelbart berørt.
- 114 Selv hvis det i denne forbindelse måtte antages, at forhandlerne/blandingsproducenterne bærer antidumpingtolden, og at det måtte vise sig, at omsætningskæden for bioethanol afbrydes, således at forhandlerne/blandingsproducenterne ikke er i stand til at vælte antidumpingtolden over på producenterne, skal det ikke desto mindre bemærkes, at indførelsen af en antidumpingtold ændrer de retlige betingelser, hvorunder markedsføringen af den af de fire producenter i stikprøven fremstillede ethanol på markedet i EU vil finde sted. De pågældende producenters retlige stilling vil derfor under alle omstændigheder være umiddelbart og væsentligt påvirket.
- 115 Af samme grund må det derfor fastslås, at det også er med urette, at Kommissionen har bestridt den omstændighed, at en anden virksomhed i omsætningskæden end denne sidstnævnte eksportør, om hvem det er konstateret, at der er udøvet dumping, kan anfægte en antidumpingtold, »som omfatter eksportørens dumping, og ikke virksomhederne i forsyningskædens dumping«.
- 116 Kommissionen har for det tredje anført, at den anfægtede forordning kun har indirekte virkning på sagsøgernes medlemmer, fordi antidumpingtolden direkte påvirker transaktionen mellem forhandleren/blandingsproducenten og importøren. I denne henseende skal det bemærkes, at de kontraktlige bestemmelsers struktur mellem erhvervsdrivende i omsætningskæden for bioethanol ikke har nogen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt en bioethanolproducent er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning. For det første ville en modsat konklusion nemlig være ensbetydende med at lægge til grund, at det kun er en producent, som sælger sin vare direkte til importøren i EU, der kan være umiddelbart berørt af en forordning om indførelse af en antidumpingtold på varer fra sin produktion, hvilket på ingen måde fremgår af grundforordningen. For det andet ville en sådan fremgangsmåde indebære en begrænsning af retsbeskyttelsen for producenter, hvis varer pålægges antidumpingtold, alene på grundlag af salgsstrukturen for den pågældende producents eksport.
- 117 I denne sammenhæng skal Kommissionens argument fremført under retsmødet, hvorefter en producent for at have søgsmålskompetence skal være bekendt med, at hans specifikke vare eksporteres til EU, forkastes som irrelevant. Den omstændighed, at en producent præcist ved, hvilke de af den pågældende fremstillede varer der eksporteres til EU, har ikke nogen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt producenten er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning.
- 118 Det følger af den i præmis 106-117 ovenfor foretagne undersøgelse, at Rådets og Kommissionens argumenter om, at de fire producenter i stikprøven ikke er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning, skal forkastes.
- Spørgsmålet, om sagsøgerne er individuelt berørt som repræsentanter for bioethanolproducenterne i stikprøven
- 119 Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de fire producenter i stikprøven var individuelt berørt af den anfægtede forordning, skal det bemærkes, således som det er blevet fastslået i præmis 69 ovenfor, at retsakter om indførelse af antidumpingtold er i stand til individuelt at berøre de producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser.
- 120 Parterne er ganske vist uenige om spørgsmålet om, hvorvidt de fire producenter i stikprøven eksporterer de af disse fremstillede varer i nærværende sag.

- 121 Det må imidlertid bemærkes, at ifølge den retspraksis, der er redegjort for i præmis 73 ovenfor, er det ikke udelukket, at sådanne erhvervsdrivende ligeledes kan være individuelt berørt af en sådan forordning som følge af visse egenskaber, som er særlige for dem, og som kendetegner dem i forhold til alle andre personer. Hvis sagsøgerne på vegne af de fire producenter i stikprøven anfægter berettigelsen af afgørelsen om indførelse af en antidumpingtold som sådan, skal de godtgøre, at disse producenter har en særlig stilling som omhandlet i dom Plaumann mod Kommissionen, nævnt i præmis 68 ovenfor (EU:1963:17, s. 223) (jf. i denne retning og analogt dom Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, nævnt i præmis 68 ovenfor, EU:C:2005:761, præmis 37).
- 122 I denne henseende må det fastslås, at selv om der skulle være tale om producenter af den vare, som er pålagt en antidumpingtold, men ikke på nogen måde er involveret i udførslen heraf, ville dette givet være gældende i det tilfælde, hvor de for det første kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser (jf. i denne retning og analogt dom Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 58 ovenfor, EU:C:1984:68, præmis 12), og for det andet at deres stilling på markedet påvirkes i væsentligt omfang af den antidumpingtold, der er genstand for den anfægtede forordning (jf. i denne retning og analogt dom Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, nævnt i præmis 68 ovenfor, EU:C:2005:761, præmis 37).
- 123 Hvad i nærværende sag angår de fire amerikanske producenter i stikprøvens deltagelse i den administrative procedure bemærkes det først og fremmest, at disse producenter, som anført af sagsøgerne, i deres egenskab af amerikanske producenter af bioethanol indsendte stikprøvespørgeskemaer som svar på Kommissionens indledningsmeddelelse (jf. præmis 4 ovenfor). Producenterne blev medtaget i stikprøven og deltog heri i hele undersøgelsesperioden.
- 124 Det skal dernæst fastslås, at de fire amerikanske producenter i stikprøven deltog i den forudgående undersøgelse. Som producenter i stikprøven samarbejdede de navnlig i forbindelse med undersøgelsen ved at indsende besvarelser af Kommissionens spørgeskemaer og ved at modtage Kommissionens tjenestegrene i deres lokaler med henblik på at foretage kontrolbesøg.
- 125 Derudover blev producenternes oplysninger anvendt i forbindelse med beregningen af den normale værdi på stadiet for den foreløbige underretningsskrivelse.
- 126 Endelig er der andre forhold, som viser, at visse af de fire amerikanske producenter i stikprøven ligeledes var involveret i den pågældende antidumpingprocedures andre etaper. Dels bekræftede høringskonsulenten i Kommissionens rapport af 15. november 2012 om høringen af 11. september 2012, at sagsøgerne, Plymouth Energy Company og POET havde anmodet om afholdelsen heraf. Dels anførte Kommissionen i skrivelsen af 20. februar 2013 til sagsøgernes advokater, at den bl.a. besvarede »Plymouths« argumenter med hensyn til deres skriftlige bemærkninger vedrørende underretningsskrivelsen af 21. december 2012.
- 127 Det må derfor fastslås, at de fire amerikanske producenter i stikprøven i vid udstrækning var involveret i den forudgående undersøgelse. Sagsøgerne var såvel efter deres egen som efter Kommissionens opfattelse deltagere i den forudgående undersøgelse, og selskabernes stilling blev vurderet af Kommissionen under den procedure, der førte til indførelsen af antidumpingtolden.
- 128 Hvad i øvrigt angår spørgsmålet om, hvorvidt de fire amerikanske producenter i stikprøvens stilling på markedet i væsentligt omfang var påvirket af den af den antidumpingtold, der er genstand for den anfægtede forordning, er det allerede anført i præmis 93-103 ovenfor, at særdeles betydelige mængder bioethanol, som i undersøgelsesperioden blev indkøbt af de otte forhandlere/blandingsproducenter hos de amerikanske bioethanolproducenter i stikprøven, i vidt omfang blev eksporteret til EU, og at den af de fire amerikanske producenter i stikprøven fremstillede bioethanol siden ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning har været pålagt den ved denne forordning indførte antidumpingtold i forbindelse med dens indførsel til EU. Det er nemlig ubestridt, at det er producenterne i stikprøven,

som fremstillede den bioethanol, der blev eksporteret til EU i undersøgelsesperioden, og ikke forhandlere/blandingsproducenter, som blandede det med benzin og eksporterede det til EU. Det skal herom bemærkes, at disse forhandlere/blandingsproducenter ikke er defineret som producenter af den pågældende vare i den anfægtede forordning.

- 129 Det fremgår af disse konstateringer, at de fire amerikanske producenter i stikprøven var inddraget i de forudgående undersøgelser, fordi de i vid udstrækning deltog heri, og fordi de var væsentligt påvirket af den antidumpingtold, der er genstand for den anfægtede forordning.
- 130 Det følger af betragtningerne i præmis 119-129 ovenfor, at det må fastslås, at de fire producenter i stikprøven, som er medlemmer af sagsøgerne, er individuelt berørt af den anfægtede forordning i henhold til det andet tilfælde, der er nævnt i artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 131 Denne konklusion drages ikke i tvivl af Rådets og Kommissionens andre argumenter.
- 132 For det første har Rådet, støttet af Kommissionen, anført, at sagsøgernes medlemmer ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning som følge af, at selv om nogle af deres medlemmer blev identificeret som producenter i den anfægtede forordning, blev dumpingens udført af forhandlerne/blandingsproducenterne og tilregnet disse.
- 133 Det skal for det første indledningsvis bemærkes, at som det er fastslået i præmis 123-127 ovenfor, deltog de fire producenter i stikprøven fuldt ud i den forudgående undersøgelse, og deres stilling blev vurderet af Kommissionen under den procedure, der førte til indførelsen af antidumpingtolden. Herudover er det i præmis 128 og 129 ovenfor blevet forklaret, at stillingen på markedet for de fire medlemmer af sagsøgerne i stikprøven i væsentligt omfang var påvirket af den antidumpingtold, der er genstand for den anfægtede forordning. Af disse grunde må det fastslås, at de fire producenter i stikprøven er individuelt berørt af den anfægtede forordning.
- 134 For så vidt som Kommissionen har tilføjet, at de fire producenter i stikprøven ikke blev »beskyldt« for at iværksætte dumping, og at den anfægtede forordning ikke udgør en afgørelse, som påvirker dem på grund af deres egen adfærd, skal det dernæst bemærkes, at den nævnte forordning indfører en landsdækkende antidumpingtold på importen til EU af bioethanol, herunder det af de fire producenter i stikprøven fremstillede bioethanol. Spørgsmålet om, hvem der præcist iværksatte den pågældende dumping, er altså ikke relevant for fastlæggelsen af, om de fire producenter i stikprøven er individuelt berørt af den anfægtede forordning. De pågældende producenter lider således under følgerne af pålæggelsen af ansvaret for antidumpingadfærd, selv om de ikke pålægges ansvaret for denne adfærd.
- 135 I det omfang Rådet endelig har gjort gældende, at de fire producenter i stikprøven ikke er individuelt berørt i henhold til præmis 45 i dom af 28. februar 2002, BSC Footwear Supplies m.fl. mod Rådet (T-598/97, Sml., EU:T:2002:52), fordi de ikke kan anses for at være producenter eller eksportører, »som hævdes at have gjort sig skyldig i dumping«, skal det fastslås, at den omstændighed, at en virksomhed, hvis søgsmålskompetence undersøges, pålægges ansvaret for dumpingadfærd, ikke udgør en nødvendig forudsætning for, at det kan fastslås, at virksomheden er individuelt berørt. Ifølge den retspraksis, der er redegjort for i præmis 73 ovenfor, er det forhold, at visse kategorier af erhvervsdrivende indrømmes ret til at anlægge et annulationsøgsmål til prøvelse af en antidumpingforordning, ikke til hinder for, at andre erhvervsdrivende ligeledes kan være individuelt berørt af en sådan forordning som følge af visse egenskaber, som er særlige for dem, og som kendetegner dem i forhold til alle andre personer. I denne forbindelse skal det bemærkes, at den omstændighed, at en producent eller en eksportør pålægges ansvaret for en antidumpingadfærd, er et forhold, der kan individualisere den pågældende, men er ikke en nødvendig forudsætning for disse erhvervsdrivende. EU's retsinstanser har således anerkendt, at sådanne erhvervsdrivende er individuelt berørt, uden at lægge til grund, at de kunne pålægges ansvaret for dumpingadfærd (domme Allied

Corporation m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 69 ovenfor, EU:C:1985:227, præmis 4, Shanghai Bicycle mod Rådet, nævnt i præmis 92 ovenfor, EU:T:1997:134, præmis 39, og Champion Stationery m.fl. mod Rådet, nævnt i præmis 92 ovenfor, EU:T:1998:266, præmis 47).

- 136 Rådets argument om, at sagsøgernes medlemmer ikke er individuelt berørt, da de ikke kan anses for at være producenter eller eksportører, som hævdes at have gjort sig skyldig i dumping på grundlag af oplysninger om deres forretningsforhold, kan derfor ikke tages til følge. I modsat fald ville dette være i strid med det princip, således som det fremgår af den i præmis 69-73 ovenfor nævnte retspraksis, hvorefter det endda ikke kan udelukkes, at både

EU-importører og EU-producenter kan have søgsmålskompetence.

- 137 For det andet har Rådet, støttet af Kommissionen, gjort gældende, at den faktor, som individualiserer visse virksomheder i forhold til andre virksomheder i værdikæden, er den omstændighed, at det blev fastslået, at der fandt dumping sted på grundlag af oplysninger afgivet af disse vedrørende deres erhvervsmæssige virksomhed. Rådet og Kommissionen har i denne forbindelse henvist til retspraksis vedrørende spørgsmålet, om forbundne importører er individuelt berørt. Kommissionen har nærmere bestemt gjort gældende, at det fremgår af dom *Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet*, nævnt i præmis 70 ovenfor (EU:C:1990:115), og kendelse af 7. marts 2014, *FESI mod Rådet* (T-134/10, EU:T:2014:143), at det afgørende element er, om institutionerne rent faktisk har anvendt oplysningerne på en måde, der individualiserer den virksomhed, som har afgivet oplysningerne.
- 138 Det skal i denne forbindelse indledningsvis bemærkes, at den retspraksis, som Kommissionen har påberåbt sig, er irrelevant for den foreliggende sag, da situationen for de fire producenter i stikprøven ikke kan sammenlignes med situationen for forbundne importører. I retspraksis sondres der mellem de betingelser, hvorunder producenter og eksportører på den ene side, og importører på den anden side, er individuelt berørt af forordninger om indførelse af antidumpingtold (dom *Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet*, nævnt i præmis 70 ovenfor, EU:C:1990:115, præmis 14 og 15, og dom *Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen*, nævnt i præmis 70 ovenfor, EU:C:1990:116, præmis 17 og 18).
- 139 I modsætning til, hvad Rådet har hævdet, kan den omstændighed, at Rådet valgte ikke at anvende oplysningerne afgivet af bioethanolproducenterne i stikprøven for at beregne en individuel dumpingmargen i forhold til disse producenter, hvilket netop anfægtes af sagsøgerne i forbindelse med det første anbringende, endvidere ikke udelukke, at en af disse producenter anlagt sag skal antages til realitetsbehandling.
- 140 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Retten i sagen *Shanghai Bicycle mod Rådet* (nævnt i præmis 92 ovenfor, EU:T:1997:134, præmis 38), hvori der blev pålagt en enkelt antidumpingtold på indførslen af den pågældende vare med oprindelse i Kina, fastslog, at den retsbeskyttelse, der ydes individuelle virksomheder, som skal betale en antidumpingtold, ikke kan berøres af den simple kendsgerning, at den pågældende told er en enhedstold, som pålægges under henvisning til en stat og ikke til individuelle virksomheder. Af samme grund kan den omstændighed, at den i nærværende sag ved den anfægtede forordning pålagte told er en enkelt landsdækkende told, og ikke pålagt under henvisning til producenterne i stikprøven, ikke være til hinder for retsbeskyttelse for sagsøgernes medlemmer.
- 141 Dels kan den omstændighed, at institutionerne udelukkende anvender stikprøver, nemlig ikke udgøre en gyldig grund for manglende søgsmålskompetence for producenterne uden for stikprøven, hvis oplysninger ikke er blevet anvendt af institutionerne. Dette fremgår navnlig af dom af 11. juli 1996, *Sinochem Heilongjiang mod Rådet* (T-161/94, Sml., EU:T:1996:101, præmis 47 og 48), hvori Retten fastslog, at den omstændighed, at Kommissionen besluttede ikke at lægge de oplysninger til grund,

som en eksportør havde forelagt, og som angik realiteten i sagen, ikke kunne afsvække antagelsen af, at denne eksportør var berørt af de forudgående undersøgelser. Dette gælder derfor så meget desto mere for situationen for en producent, der indgår i stikprøven.

- 142 At lade afgørelsen af formalitetsspørgsmålet med hensyn til et søgsmål, der er anlagt af en producent eller en eksportør, som indgår i stikprøven, afhænge af anvendelsen af oplysninger, som den pågældende har forelagt, ville indebære, at Rådet suverænt kunne bestemme, at anvendelsen af grundforordningens bestemmelser på producenter som de i sagen omhandlede i det hele unddrages Rettens prøvelse.
- 143 Argumentet om, at den faktor, som individualiserer visse virksomheder i forhold til andre virksomheder i værdikæden, er den omstændighed, at det blev fastslået, at der fandt dumping sted på grundlag af oplysninger afgivet af disse, må derfor forkastes.
- 144 For det tredje er Kommissionen til forskel fra sagsøgerne af den opfattelse, at størrelsen af deres medlemmers produktion ikke er relevant med henblik på at fastlægge, om disse medlemmer er individuelt berørt af den anfægtede forordning. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af konstateringerne i præmis 119-130 ovenfor, at de fire producenter i stikprøven, der er medlemmer af sagsøgerne, er individuelt berørt af den anfægtede forordning, uden at det er nødvendigt at undersøge størrelsen af deres produktion af den pågældende vare.
- 145 Det følger derfor af konstateringerne i præmis 132-144 ovenfor, at Rådets og Kommissionens argumenter om, at de fire producenter i stikprøven ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning, skal forkastes.

– Alternative retsmidler

- 146 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgernes medlemmer ikke fratages retsmidler i det tilfælde, hvor de ønsker at påbegynde eksport af bioethanol til EU. For det første kan de i kontrakterne med importørerne bære toldafgifterne med henblik på at være i stand til at anfægte toldskylden ved medlemsstaternes retsinstanser. For det andet har de medlemmer, der er berørt af en antidumpingtold, også mulighed for at anmode om en genoptagelse af undersøgelsen for en ny eksportør i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 4. I overensstemmelse med denne bestemmelse kan nye eksportører i det pågældende eksportland, som ikke eksporterede den pågældende vare i den undersøgelsesperiode, der lå til grund for indførelsen af foranstaltningerne, kræve, at en sådan genoptagelse af undersøgelsen indledes, hvis de kan påvise, at de faktisk har eksporteret varen til EU efter udløbet af undersøgelsesperioden, eller de kan påvise, at de har indgået uigenkaldelige kontraktlige forpligtelser til at eksportere en betydelig mængde til EU. Den gældende told ophæves for denne import, som gøres til genstand for registrering. Institutionerne gennemfører genoptagelsen af undersøgelsen på et fremskyndet grundlag, efter hvilken det fastslås, om der finder dumping sted for en sådan ny eksportørs vedkommende. De opkræver i givet fald antidumpingtold med tilbagevirkende kraft.
- 147 Det skal indledningsvis fastslås, at spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgernes medlemmer råder over andre retsmidler med henblik på at forsvare deres rettigheder, er uden betydning for undersøgelsen af spørgsmålet om, hvorvidt de er umiddelbart og individuelt berørt i forhold til den anfægtede forordning.
- 148 Dernæst skal det bemærkes, i det omfang Kommissionen med dette argument foreslår, at producenten eller eksportøren sælger varerne i henhold til betingelsen om opfyldelse af handelskontrakter (incoterm), den såkaldte »DDP«-ordning (»Delivered Duty Paid«, leveret med tolden betalt), for at have mulighed for at anfægte toldmyndighedernes meddelelse af en toldskyld ved de nationale retter, eller udtænke en handelstransaktion med en køber i EU udelukkende med det formål at kunne

anfægte toldskylden ved de nationale retter og eventuelt ved Domstolen, at der i overensstemmelse med betragtningerne i præmis 69-73 og 122 ovenfor ikke foreligger en sådan begrænsning af antagelsen af et annullationssøgsmål, der er anlagt af producenter som de fire producenter i stikprøven, til realitetsbehandling. Således som det blev anført i præmis 109 og 110 ovenfor, er antidumpingtolden nemlig knyttet til den pågældende vare. Det følger heraf, at kontraktforholdet mellem en eksportør og en importør ikke har nogen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt de i denne retspraksis fastsatte krav skal være opfyldt. Kommissionens argument må derfor forkastes.

- 149 I det omfang Kommissionen med dette argument endelig har påberåbt sig muligheden for at anmode om en genoptagelse af undersøgelsen for en ny eksportør i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 4, skal det for det første konstateres, at det nævnte stykkes fjerde afsnit udtrykkeligt udelukker muligheden for en sådan genoptagelse af undersøgelsen i tilfælde, hvor Kommissionen har anvendt stikprøver. For det andet udgør det nævnte stykke under alle omstændigheder ikke et hensigtsmæssigt alternativt retsmiddel for en producent, som opfylder kravene fastsat i den i præmis 69-73 ovenfor nævnte retspraksis. F.eks. giver denne retspraksis således ikke en producent mulighed for at afhjælpe virkningerne af antidumpingtolden på sin produktion i det omfang, hvor producenten ikke har påbegyndt den direkte eksport heraf til EU. Dette argument må derfor forkastes.
- 150 Det følger af samtlige betragtninger i præmis 92-149 ovenfor, at sagsøgerne i henhold til det andet tilfælde, der er nævnt i artikel 263, stk. 4, TEUF, har kompetence til at anlægge nærværende sag, for så vidt som der hermed tilsigtes at opnå annullation af den anfægtede forordning, for så vidt som denne vedrører de fire producenter i stikprøven.

Sagsøgernes søgsmålskompetence som repræsentanter for deres medlemmer ud over de fire producenter i stikprøven

- 151 Det må konstateres, at sagsøgerne ikke har fremført noget konkret argument i deres skriftlige indlæg og ikke er fremkommet med nogen oplysninger, som fremgår af sagsakterne for Retten, der gør det muligt for denne at konkludere, at et eller flere af sagsøgernes medlemmer, som ikke var omfattet af stikprøven af amerikanske producenter, var umiddelbart berørt af den ved den anfægtede forordning indførte antidumpingtold.
- 152 Ud over de fire amerikanske producenter i stikprøven, Marquis Energy, Murex og CHS, har sagsøgerne således ikke ved navn identificeret nogen af deres øvrige medlemmer ved navn, som efter deres opfattelse kunne have søgsmålskompetence i nærværende sag.
- 153 Sagsøgerne har heller ikke fremlagt noget bevis for, at et andet medlems bioethanol blev eksporteret til EU og derfor var pålagt den pågældende antidumpingtold. Under sådanne omstændigheder kan det ikke lægges til grund, at sagsøgernes andre medlemmer kunne have været umiddelbart berørt af den anfægtede forordning.
- 154 Da det ikke er godtgjort, at sagsøgernes medlemmer ud over de fire producenter i stikprøven var umiddelbart berørt af den anfægtede forordning, skal det i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 65 ovenfor, bemærkes, at sagsøgerne ikke i henhold til det andet og det tredje tilfælde, som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, har kompetence til at anlægge nærværende sag, for så vidt som der hermed tilsigtes at opnå annullation af den anfægtede forordning, for så vidt som denne vedrører deres medlemmer ud over de fire producenter i stikprøven.

Søgsmålsinteresse

- 155 Det skal bemærkes, at Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerne ikke har en eksisterende og faktisk interesse i annullation af den anfægtede forordning. Kommissionen har anført, at sagsøgerne ikke har bestridt, at deres medlemmer ikke eksporterede bioethanol til EU i undersøgelsesperioden, og

at de heller ikke har godtgjort, at deres medlemmer havde påbegyndt eksport heraf på tidspunktet for sagens anlæg. Deres salg var derfor ikke pålagt den ved den anfægtede forordning indførte antidumpingtold. Som følge heraf kan en annullation af den anfægtede forordning ikke have retsvirkninger for sagsøgernes medlemmer.

156 Sagsøgerne har bestridt disse argumenter.

157 Det bemærkes i denne henseende, at i henhold til artikel 40, stk. 4, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan påstande, der fremsættes i en begæring om intervention, kun gå ud på at understøtte en af hovedparternes påstande. I øvrigt indtræder den intervenerende part i henhold til procesreglements artikel 142, stk. 3, i sagen, som den foreligger på tidspunktet for interventionen. Det følger heraf, at Kommissionen ikke kan fremsætte en formalitetsindsigelse om sagsøgernes manglende søgsmålsinteresse, som Rådet ikke har fremsat, og at Retten derfor ikke er forpligtet til at behandle formalitetsindsigelsen. Da der imidlertid er tale om en ufravigelig procesforudsætning, skal Retten ex officio undersøge sagsøgernes søgsmålsinteresse (jf. i denne retning dom CIRFS m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 86 ovenfor, EU:C:1993:111, præmis 20-23).

158 Det må fastslås, at søgsmålsinteresse er den væsentligste og første betingelse for ethvert søgsmål (dom af 10.4.2013, GRP Security mod Revisionsretten, T-87/11, EU:T:2013:161, præmis 44) og for så vidt angår sagens genstand skal foreligge på tidspunktet for sagens anlæggelse, idet sagen i modsat fald afvises. Søgsmålsinteressen skal bestå indtil retsafgørelsen (jf. dom af 7.6.2007, Wunenburger mod Kommissionen, C-362/05 P, Sml., EU:C:2007:322, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

159 En søgsmålsinteresse forudsætter, at søgsmålet med sit resultat kan bibringe sagsøgeren en fordel (jf. i denne retning dom af 19.7.2012, Rådet mod Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, Sml., EU:C:2012:471, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis, og af 18.3.2009, Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet, T-299/05, Sml., EU:T:2009:72, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

160 I det foreliggende tilfælde er det tilstrækkeligt at fastslå, at Kommissionen nærmere bestemt er af den opfattelse, at den ved den anfægtede forordning indførte antidumpingtold ikke er pålagt den af sagsøgernes medlemmer fremstillede bioethanol med den begrundelse, at den udføres af forhandlere/blandingsproducenter. Det er imidlertid allerede fastslået i præmis 104 ovenfor, at de fire amerikanske producenter i stikprøven var producenter af den vare, som i forbindelse med dens indførsel til EU var pålagt antidumpingtolden. Derfor har sagsøgerne for det første søgsmålsinteresse i nærværende sag, for så vidt som annullationen af den ved den anfægtede forordning indførte antidumpingtold, som pålægges indførslen af det af deres medlemmer i stikprøven fremstillede ethanol til EU, kan bibringe en fordel til disse medlemmer. Det skal for det andet bemærkes, at sagsøgerne har søgsmålsinteresse i nærværende sag, idet de i forbindelse med det tiende anbringende har gjort gældende, at deres egne processuelle rettigheder er blevet tilsidesat.

161 Det følger af samtlige foregående betragtninger, at:

- Søgsmålet skal afvises, i det omfang der hermed tilsigtes annullation af den anfægtede forordning, for så vidt som den vedrører Marquis Energy (jf. præmis 51 ovenfor).
- De første ni anbringender skal afvises, i det omfang sagsøgerne har gjort gældende, at de har personlig søgsmålskompetence (jf. præmis 87 ovenfor).
- Søgsmålet skal afvises, i det omfang der hermed tilsigtes annullation af den anfægtede forordning, for så vidt som den vedrører sagsøgernes medlemmer ud over de fem amerikanske producenter i stikprøven (jf. præmis 55 og 154 ovenfor).

- 162 Det må imidlertid fastslås, at søgsmålet skal antages til realitetsbehandling, for så vidt som sagsøgerne har nedlagt påstand om:
- for det første annullation af den anfægtede forordning, i det omfang den vedrører de fire amerikanske producenter i stikprøven (jf. præmis 150 ovenfor), og
 - for det andet annullation af den anfægtede forordning, i det omfang sagsøgerne med det tiende anbringende har gjort gældende, at deres egne processuelle rettigheder blev tilsidesat under antidumpingproceduren (jf. præmis 87 ovenfor).

2. Realiteten

Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 8, artikel 9, stk. 5, og artikel 18, stk. 1, 3 og 4, en tilsidesættelse af principperne om retssikkerhed, beskyttelse af den berettigede forventning og god forvaltningsskik samt åbenbart urigtige skøn anlagt af Rådet, fordi det afviste at beregne en individuel dumpingmargen og i givet fald pålægge sagsøgernes medlemmer i stikprøven en individuel antidumpingtold

- 163 For så vidt som det foreliggende søgsmål skal antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at det blev anlagt på vegne af de fire amerikanske producenter i stikprøven, bør vurderingen af realiteten indledes med en undersøgelse af det første anbringende.
- 164 Med det første anbringende har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at Rådet ved at afvise at beregne en individuel dumpingmargen for deres medlemmer, som er producenter af den pågældende vare i USA, og som indgår i stikprøven af producenter/eksportører, og ved i stedet herfor at indføre en landsdækkende dumpingmargen, har tilsidesat en række artikler i grundforordningen samt principperne om retssikkerhed, beskyttelse af den berettigede forventning og god forvaltningsskik.
- 165 Det første anbringende er opdelt i fire led. Det første led vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 8, i forbindelse med fastsættelsen af eksportprisen. Det andet led vedrører en tilsidesættelse af den nævnte forordnings artikel 9, stk. 5, hvori defineres institutionernes forpligtelse til at pålægge hver enkelt leverandør en individuel told. Det tredje led vedrører angivelige tilsidesættelser af den nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, 3 og 4, om anvendelsen af de mest fyldestgørende oplysninger, der foreligger, idet institutionerne anvendte oplysninger afgivet af ikke forretningsmæssigt forbundne forhandlere/blandingsproducenter for at beregne en landsdækkende dumpingmargen. Endelig vedrører det fjerde led en tilsidesættelse af principperne om retssikkerhed, beskyttelse af den berettigede forventning og god forvaltningsskik.
- 166 Der skal dernæst indledningsvis foretages en undersøgelse af det første anbringendes andet led.
- 167 Med det første anbringendes andet led har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at Rådet burde have beregnet en individuel dumpingmargen og en individuel antidumpingtold for hver af de fire amerikanske producenter i stikprøven. Ved i stedet herfor at anvende en dumpingmargen og en landsdækkende dumpingtold for alle de parter, der driver virksomhed i bioethanolindustrien i USA, har Rådet tilsidesat grundforordningens artikel 9, stk. 5, principperne om retssikkerhed og beskyttelse af den berettigede forventning samt sin begrundelsespligt.
- 168 Sagsøgerne er nærmere bestemt af den opfattelse, at grundforordningens artikel 9, stk. 5, gennemfører artikel 6.10 og 9.2 i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel af 1994 (GATT) (EFT L 336, s. 103, herefter »WTO's antidumpingaftale«). Artikel 6.10 og 9.2 i WTO's antidumpingaftale pålægger efter sagsøgernes opfattelse en forpligtelse til at beregne individuelle dumpingmargener og til at pålægge producenter og eksportører en individuel antidumpingtold, bortset fra »eksportører«, som i tilfælde af stikprøver ikke indgår heri, og i det

tilfælde, hvor eksportørerne udgør en enkelt økonomisk enhed sammen med staten. Kommissionens fortolkning af det udtryk, som er anvendt i grundforordningens artikel 9, stk. 5, »ikke [...] praktisk muligt«, hvorefter det er muligt at anvende andre undtagelser fra forpligtelsen til at anvende individuelle dumpingmargener og en individuel antidumpingtold end disse, som f.eks. den amerikanske bioethanoleksports struktur eller den måde, hvorpå varen eksporteres, er derfor urigtig og ulovlig.

169 Rådet har, støttet af ePure, bestridt disse argumenter. Det er nærmere bestemt Rådets opfattelse dels, at når institutionerne ikke er i stand til at spore alle indkøb eller sammenligne de normale værdier med de relevante eksportpriser som i det foreliggende tilfælde, kan grundforordningens artikel 9, stk. 5, ikke medføre, at de er forpligtet til at fastsætte individuelle antidumpingforanstaltninger for hver producent. Det er umuligt for Rådet at gøre dette. Dels har Rådet anført, at udtrykket »ikke [...] praktisk muligt«, som er anvendt i grundforordningens artikel 9, stk. 5, har et mere generelt anvendelsesområde end det, som er anvendt i artikel 6.10 og 9.2 i WTO's antidumpingaftale, der derfor gør det muligt at anvende en undtagelse fra forpligtelsen til at anvende individuelle dumpingmargener og en individuel antidumpingtold i nærværende sag.

170 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at grundforordningens artikel 9, stk. 5, første afsnit, i sin oprindelige affattelse – som finder anvendelse i nærværende sag, eftersom det i artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 765/2012 af 13. juni 2012 om ændring af grundforordningen (EUT L 237, s. 1) er fastsat, at den ændrede affattelse af grundforordningens artikel 9, stk. 5, finder anvendelse på alle undersøgelser, der indledes efter forordning nr. 765/2012's ikrafttræden – fastsætter, at antidumpingtold pålægges i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel fra leverandører, der i henhold til bestemmelserne i denne forordning har afgivet pristilsagn, som er blevet godtaget. I samme stykke bestemmes det endvidere, at i forordningen om indførelse af tolden anføres tolden for hver enkelt leverandør, eller, hvis dette ikke er praktisk muligt og i almindelighed, hvor den samme forordnings artikel 2, stk. 7, litra a), finder anvendelse, det pågældende leverandørland.

171 Artikel 6.10 i WTO's antidumpingaftale har følgende ordlyd:

»Myndighederne fastsætter som regel en individuel dumpingmargen for hver af de berørte eksportører eller producenter af den vare, der er omfattet af undersøgelsen. I tilfælde, hvor antallet af eksportører, producenter, importører eller varettyper er så stort, at det er praktisk umuligt at fastsætte en sådan margin, kan myndighederne begrænse deres undersøgelse til enten at omfatte et rimeligt antal interesserede parter eller varer ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver baseret på oplysninger, som myndighederne er i besiddelse af på tidspunktet for udvælgelsen, eller den størst mulige andel af de eksporterede mængder fra det pågældende land, som med rimelighed kan undersøges.«

172 Artikel 9.2 i WTO's antidumpingaftale har følgende ordlyd:

»Når antidumpingtold pålægges en bestemt vare, opkræves denne antidumpingtold i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel hidrørende fra leverandører, der i henhold til bestemmelserne i denne aftale har afgivet pristilsagn, som er blevet godtaget. Myndighederne oplyser navnet på leverandøren eller leverandørerne af den pågældende vare. Er der imidlertid tale om mange leverandører fra samme land, og vil det ikke være praktisk muligt at oplyse navnene på dem alle, kan myndighederne anføre navnet på det pågældende leverandørland.«

173 Med henblik på at afgøre, om Rådet med rette kunne beregne en landsdækkende dumpingmargen og dermed indføre en sådan landsdækkende antidumpingtold, skal det derfor for det første undersøges, om WTO's antidumpingaftale er relevant for fortolkningen af grundforordningens artikel 9, stk. 5, i nærværende sag, for det andet om de fire amerikanske producenter i stikprøven som hovedregel har

ret til at blive underlagt en individuel antidumpingtold i medfør af grundforordningens artikel 9, stk. 5, og for det tredje om Rådet med rette vurderede, at der fandtes en undtagelse til denne hovedregel med henvisning til, at det ikke var »praktisk muligt« at anføre tolden for hver enkelt leverandør i den anfægtede forordning.

Anvendelsen af WTO's antidumpingaftale på nærværende sag

- 174 Det fremgår af grundforordningens betragtninger, navnlig af tredje betragtning, at formålet med forordningen bl.a. er til EU-lovgivningen at overføre nye og detaljerede regler, som er indeholdt i WTO's antidumpingaftale (jf. analogt dom af 9.1.2003, Petrotub og Republica mod Rådet, C-76/00 P, Sml., EU:C:2003:4, præmis 55, og af 24.9.2008, Reliance Industries mod Rådet og Kommissionen, T-45/06, Sml., EU:T:2008:398, præmis 89). Af samme betragtning fremgår det endvidere, at for at sikre en korrekt og gennemsigtig gennemførelse af disse regler bør ordlyden af aftalen i videst muligt omfang overføres til EU-lovgivningen. De regler, der er angivet i samme betragtning, og som ved den anfægtede forordning blev gennemført i EU-retten, omfatter bl.a. reglerne om pålæggelse af antidumpingtold, nemlig artikel 6.10 og 9.2 i WTO's antidumpingaftale.
- 175 Det er imidlertid gentagne gange blevet fastslået, at Verdenshandelsorganisationens aftaler (WTO), som WTO's antidumpingaftale indgår i, efter deres art og opbygning principielt ikke udgør regler, på grundlag af hvilke Domstolen prøver lovligheden af EU-institutionernes retsakter (jf. dom Petrotub og Republica mod Rådet, nævnt i præmis 174 ovenfor, EU:C:2003:4, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis, og dom af 18.12.2014, LVP, C-306/13, Sml., EU:C:2014:2465, præmis 44 og deri nævnte retspraksis).
- 176 EU's retsinstanser har endvidere udtalt, at den omstændighed, at det skulle anerkendes, at det umiddelbart påhviler EU's retsinstanser at sikre EU-rettens overensstemmelse med WTO's regler, ville være ensbetydende med, at EU's lovgivende eller udøvende myndigheder mister den handlefrihed, som de tilsvarende myndigheder hos EU's handelspartnere nyder godt af. Det er således ubestridt, at nogle af de kontraherende parter, som hører til EU's vigtigste handelspartnere, på grundlag af WTO-aftalernes genstand og formål har draget den slutning, at disse aftaler ikke udgør regler, hvis lovlighed efter deres nationale retssystemer kontrolleres af de nationale domstole. En sådan mangel på gensidighed ville, såfremt den blev anerkendt, kunne føre til en uligevægt i anvendelsen af WTO's regler (jf. dom af 9.9.2008, FIAM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-120/06 P og C-121/06 P, Sml., EU:C:2008:476, præmis 119 og den deri nævnte retspraksis, og dom LVP, nævnt i præmis 175 ovenfor, EU:C:2014:2465, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 177 Det er kun, såfremt EU har ønsket at opfylde en særlig inden for rammerne af WTO påtænkt forpligtelse, eller når den pågældende EU-retsakt udtrykkeligt henviser til bestemte bestemmelser i WTO-aftalerne, at det tilkommer Domstolen at prøve den pågældende retsakts lovlighed efter WTO-bestemmelserne (dom Petrotub og Republica mod Rådet, nævnt i præmis 174 ovenfor, EU:C:2003:4, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis, og dom LVP, nævnt i præmis 175 ovenfor, EU:C:2014:2465, præmis 47).
- 178 Hvad angår gennemførelsen af WTO's antidumpingaftale ved grundforordningens artikel 9, stk. 5, skal det bemærkes, at grundforordningen, hvis oprindelige affattelse finder anvendelse i nærværende sag, blev ændret ved forordning nr. 765/2012 som følge af WTO's Tvistbilæggelsesorgans (herefter »DSB«) vedtagelse af appelinstantensrapporten af 15. juli 2011 (WT/DS397/AB/R, herefter »appelinstantensrapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer«) og af panelberetningen af 3. december 2010 (WT/DS397/R), som ændret af appelinstantens rapport i tvisten »De Europæiske Fællesskaber – De endelige antidumpingforanstaltninger vedrørende visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina« (herefter »sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer«).

- 179 I betragtningerne til forordning nr. 765/2012 har EU-lovgiver bemærket, at det i WTO's rapporter bl.a. er blevet fastslået, at grundforordningens artikel 9, stk. 5, er uforenelig med artikel 6.10, 9.2 og 18.4 i WTO's antidumpingaftale og med artikel XVI.4 i overenskomsten om oprettelse af WTO (EFT 1994, L 336, s. 3). EU-lovgiver har i femte og sjette betragtning til forordning nr. 765/2012 bekræftet at have foretaget ændringerne til grundforordningens artikel 9, stk. 5, med den hensigt at gennemføre DSB's henstillinger og afgørelser i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer«, således at EU's WTO-forpligtelser overholdes.
- 180 Det må fastslås, at det følger af selve vedtagelsen af forordning nr. 765/2012, at EU-lovgiver er af den opfattelse, at EU med grundforordningens artikel 9, stk. 5, havde haft til hensigt at gennemføre en inden for rammerne af WTO påtaget særlig forpligtelse – i det foreliggende tilfælde indeholdt i artikel 6.10 og 9.2 i WTO's antidumpingaftale.
- 181 Dels følger det af disse konstateringer, at det i forordning nr. 765/2012 er anerkendt, at grundforordningens artikel 9, stk. 5, gennemfører forpligtelserne i henhold til artikel 6.10 og 9.2 i WTO's antidumpingaftale i EU-retten, således som sagsøgerne med rette har anført.
- 182 Dels må det fastslås, at de i henhold til forordning nr. 765/2012 foretagne ændringer af ordlyden af grundforordningens artikel 9, stk. 5, vedrører en ændring af en undtagelse fra forpligtelsen til at pålægge individuel antidumpingtold med hensyn til de eksportører, som grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), fandt anvendelse på. Ændringerne vedrører imidlertid ikke i det væsentlige den del af grundforordningens artikel 9, stk. 5, som er relevant i det foreliggende tilfælde, og hvorefter forordningen om indførelse af tolden anfører tolden for hver enkelt leverandør, eller, hvis dette ikke er praktisk muligt, det pågældende leverandørland.
- 183 Det må nærmere bestemt fastslås, at EU-lovgiver ikke fandt det nødvendigt at ændre udtrykket »indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade«, eller udtrykket »leverandør« og »ikke [...] praktisk muligt«, for at gennemføre DSB's henstillinger og afgørelser i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer« således, at dens WTO-forpligtelser overholdes. De relevante udtryk i nærværende sag har derfor den samme betydning i grundforordningens artikel 9, stk. 5, i sin oprindelige affattelse som i den affattelse af grundforordningen, der blev ændret ved forordning nr. 765/2012.
- 184 Det følger således af de ovenstående betragtninger, at grundforordningens artikel 9, stk. 5, i sin oprindelige affattelse, for så vidt som den er relevant i det foreliggende tilfælde, skal fortolkes i overensstemmelse med artikel 6.10 og 9.2 i WTO's antidumpingaftale.
- Spørgsmålet om, hvorvidt de fire amerikanske producenter i stikprøven har ret til at få blive underlagt en individuel antidumpingtold i medfør af grundforordningens artikel 9, stk. 5
- 185 Sagsøgerne er af den opfattelse, at en producent, som udtages til at indgå i stikprøven, såsom de fire amerikanske producenter i stikprøven, har ret til at blive underlagt en individuel antidumpingtold i medfør af grundforordningens artikel 9, stk. 5.
- 186 Rådet har hertil anført, at hverken WTO's antidumpingaftale eller grundforordningen kræver, at institutionerne gør »det umulige«. Når institutionerne som i det foreliggende tilfælde ikke er i stand til at spore alle indkøb eller sammenligne de normale værdier med de relevante eksportpriser, er de ikke forpligtet til at indføre individuelle antidumpingforanstaltninger for hver producent.
- 187 Med henblik på at afgøre, om en producent i stikprøven af den vare, der var genstand for dumping, havde ret til at blive underlagt en individuel antidumpingtold, skal det bemærkes, at det i grundforordningens artikel 9, stk. 5, og artikel 9.2 i WTO's antidumpingaftale er fastsat, at i princippet pålægges hver enkelt leverandør en individuel antidumpingtold for al indførsel af den

pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade. Det fremgår af ordlyden af disse bestemmelser, at en erhvervsdrivende, som ikke anses for at være »leverandør«, ikke i forhold til ham har ret til at få pålagt en individuel antidumpingtold.

- 188 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at ifølge punkt 624, litra a), nr. 1, i appelinstant rapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer« vedrører grundforordningens artikel 9, stk. 5, ikke alene pålæggelsen af en antidumpingtold, men også beregningen af antidumpingmargener.
- 189 Det må for så vidt angår WTO-bestemmelserne fastslås, at i tilfælde, hvor myndighederne anvender stikprøver, er det i artikel 6.10.2 i WTO's antidumpingaftale fastsat, at de skal fastsætte en individuel dumpingmargen for eksportører eller producenter, der ikke er udvalgt i første omgang, men som indgiver de nødvendige oplysninger så betids, at der i forbindelse med undersøgelsen kan tages hensyn hertil, medmindre antallet af eksportører eller producenter er så stort, at en individuel undersøgelse vil lægge urimeligt store byrder på myndighederne og hindre en rettidig afslutning af undersøgelsen.
- 190 Det følger af denne bestemmelse, at medmindre antallet af eksportører eller producenter er meget stort, forventes den undersøgende myndighed at fastsætte en individuel dumpingmargen for eksportører eller producenter, der ikke er udvalgt i første omgang, men som indgiver de nødvendige oplysninger så betids, at der i forbindelse med undersøgelsen kan tages hensyn hertil. I denne forbindelse blev det i punkt 6.90 i panelberetningen af 28. september 2001 (WT/DS189/R) i sagen vedrørende »Argentina – endelige antidumpingforanstaltninger for importen af keramiske gulvfliser med oprindelse i Italien« anført, at hovedreglen i artikel 6.10, første punktum, i WTO's antidumpingaftale om, at der fastsættes individuelle dumpingmargener for hver af de berørte eksportører eller producenter af den vare, der er omfattet af undersøgelsen, finder fuld anvendelse på eksportører, som udvælges til undersøgelsen i henhold til den samme artikels andet punktum. Dette punktum giver den undersøgende myndighed mulighed for at begrænse sin undersøgelse til bestemte eksportører eller producenter, men det indeholder ikke en undtagelse fra hovedreglen om, at der fastsættes individuelle dumpingmargener for hver af de berørte eksportører eller producenter, der er omfattet af undersøgelsen. Hvis selv de producenter, som ikke indgik i den oprindelige stikprøve, er berettiget til at få beregnet en individuel margin, følger det efter den nævnte rapport heraf, at de producenter, som indgik i denne stikprøve, også er berettiget hertil.
- 191 Det må derfor fastslås, at den undersøgende myndighed forventes at fastsætte en individuel dumpingmargen for de eksportører eller producenter, som blev udtaget til at indgå i stikprøven af leverandører af den vare, der er genstand for dumping.
- 192 Det følger heraf, at de eksportører eller producenter, som blev udtaget til at indgå i stikprøven, og som derfor samarbejdede med den undersøgende myndighed i hele undersøgelsesperioden, ifølge WTO-bestemmelserne opfylder betingelserne for at blive anset for at være en »leverandør« som omhandlet i artikel 9.2 i WTO's antidumpingaftale.
- 193 Hvad angår grundforordningens bestemmelser skal det bemærkes, som det er fastslået ovenfor i præmis 183 og 184, at forordningens artikel 9, stk. 5, i sin oprindelige affattelse, for så vidt som den er relevant i det foreliggende tilfælde, skal fortolkes i overensstemmelse med bestemmelserne i WTO's antidumpingaftale. Det fremgår ligeledes af grundforordningens artikel 17, stk. 1, at i tilfælde, hvor antallet af klagere, eksportører, importører, varetyper eller transaktioner er stort, kan undersøgelsen begrænses til at omfatte et rimeligt antal parter, varer eller transaktioner ved anvendelse af stikprøver. Den samme artikels stk. 3 fastsætter, at i de tilfælde, hvor Kommissionen udtager stikprøver, beregnes der alligevel en individuel dumpingmargen for eksportører eller producenter, der ikke er udvalgt i første omgang, og som indgiver de nødvendige oplysninger inden for de fastsatte frister, medmindre antallet af eksportører eller producenter er så stort, at en individuel undersøgelse vil være urimeligt byrdefuld og hindre en rettidig afslutning af undersøgelsen. Det må fastslås, at det ligeledes fremgår af de nævnte bestemmelser i grundforordningen, fortolket i overensstemmelse med

WTO-bestemmelserne, at hvis selv de producenter, som ikke indgik i den oprindelige stikprøve, er berettiget til at få beregnet en individuel margin, er de producenter, som indgik i denne stikprøve, så meget desto mere også berettigede hertil. I denne forbindelse skal det ligeledes bemærkes, at grundforordningens artikel 9, stk. 6, sidste punktum, henviser til, at der for indførsel fra eksportører eller producenter, der indrømmes individuel behandling som omhandlet i denne forordnings artikel 17, anvendes individuelle toldsatsler.

- 194 Det følger heraf, at i henhold til bestemmelserne i grundforordningen opfylder de eksportører eller producenter, som blev udtaget til at indgå i stikprøven af leverandører af den vare, der er genstand for dumping, og som derfor samarbejdede med institutionerne i hele undersøgelsesperioden, betingelserne for at blive anset for at være en »leverandør« som omhandlet i denne forordnings artikel 9, stk. 5.
- 195 Det bemærkes i denne henseende, at formålet med at udtage en stikprøve af eksporterende producenter i forbindelse med en begrænset undersøgelse er så nøjagtigt som muligt at fastlægge det pristryk, som Unionens erhvervsgren har lidt. Kommissionen har således til enhver tid beføjelse til at ændre sammensætningen af en stikprøve af hensyn til undersøgelsen. Institutionerne er således ikke i henhold til WTO's antidumpingaftale eller grundforordningen forpligtet til at bibeholde de producenter, som oprindeligt blev udtaget til stikprøven, i stikprøven af leverandørerne af den vare, der er genstand for dumping, hvis institutionerne mener, at disse ikke kan anses for at være leverandører, eller at leverandørerne ikke udgør kilder til indførsel af den vare, der er genstand for dumping og deraf følgende skade. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt en erhvervsdrivende skal forblive i stikprøven, skal det fastslås, at Kommissionen har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, den skal undersøge (jf. analogt dom af 27.9.2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Sml., EU:C:2007:547, præmis 40). For så vidt som Kommissionen ikke havde udelukket nogen af de producenter, der indgik i stikprøven af leverandørerne af den vare, der er genstand for dumping, var den imidlertid i princippet forpligtet til at beregne en individuel dumpingmargin og til at indføre en individuel antidumpingtold for disse producenter.
- 196 Det er i lyset af disse betragtninger, at det skal undersøges, om de fire amerikanske producenter i stikprøven havde ret til at blive underlagt en individuel antidumpingtold i medfør af grundforordningens artikel 9, stk. 5.
- 197 Det skal i nærværende sag for det første konstateres, at mens Kommissionen udelukkede en producent, som oprindeligt blev udtaget til stikprøven, med den begrundelse, at den af producenten fremstillede bioethanol ikke blev eksporteret til EU, og at denne producent derfor ikke var en kilde til dumpingvaren, beholdt Kommissionen ikke desto mindre de fire amerikanske producenter i stikprøven af leverandører af den vare, der er genstand for dumping, indtil slutningen af den administrative procedure.
- 198 Hvad angår spørgsmålet, om der foreligger indførsler til EU af bioethanol hidrørende fra de fire amerikanske producenter i stikprøven, for hvilke der er konstateret dumping og deraf følgende skade, er det blevet anført i præmis 93-104 ovenfor, at en del af den af disse producenter fremstillede bioethanol blev eksporteret til EU, og at eksporten hidrørende fra denne produktion siden ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning var pålagt den ved denne forordning indførte antidumpingtold. Ifølge punkt 338 i appelinstant rapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer« vedrører kravene i artikel 9.2 i WTO's antidumpingaftale, hvorefter antidumpingtolden, som pålægges i hvert enkelt tilfælde med en passende sats, opkræves for al indførsel, endvidere de enkelte eksportører eller producenter, som er omfattet af undersøgelsen. I denne forbindelse anføres det i 60. betragtning til den anfægtede forordning, at undersøgelsen omfattede dels bioethanolproducenter, dels forhandlere/blandingsproducenter, som eksporterede den pågældende vare til EU-markedet. Det følger heraf, at de fire amerikanske producenter i stikprøven er »kilder« til indførsel af den vare, som er pålagt den ved den anfægtede forordning indførte antidumpingtold som omhandlet i grundforordningens artikel 9, stk. 5, og artikel 9.2 i WTO's antidumpingaftale.

- 199 Det bør endvidere påpeges, at Rådet ikke har bestridt den omstændighed, at de fire amerikanske producenter i stikprøven samarbejdede med institutionerne i hele undersøgelsesperioden, og at der således ikke var nogen grund til at udelukke disse producenter fra stikprøven for manglende samarbejde.
- 200 Desuden bemærkes, at institutionerne ikke udelukkede de fire amerikanske producenter i stikprøven, fordi producenterne ikke kunne anses for at være leverandører. Derimod fandt Rådet i 63. betragtning til den anfægtede forordning, at det på grund af bioethanolindustriens struktur og den måde, hvorpå den pågældende vare blev fremstillet og solgt på det amerikanske marked og eksporteret til EU, ikke var praktisk muligt at indføre individuelle dumpingmargener for de amerikanske producenter. Ifølge Rådet var det ikke i stand til at spore alle salg individuelt og sammenligne de normale værdier med de relevante eksportpriser for producenterne i stikprøven, og det konkluderede hermed, at det ikke var muligt for institutionen at fastsætte individuelle dumpingmargener i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 5. Det følger af dette ræsonnement, at Rådet ønskede at anvende antidumpingtolden på de af de fire amerikanske producenter i stikprøven fremstillede varer, uden at sondre mellem det tilfælde, hvor de blev udført af forhandlere/blandingsproducenter, og det tilfælde, hvor de blev udført af producenterne.
- 201 Det følger heraf, at Kommissionen ved at bibeholde de fire amerikanske producenter i stikprøven af amerikanske producenter og eksportører derfor anerkendte, at de var »leverandører« af den vare, der var genstand for dumping, og at Rådet følgelig i princippet var forpligtet til i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 5, at beregne en individuel dumpingmargen og til at indføre en individuel antidumpingtold for hver enkelt producent.
- 202 Dette ændres ikke af Rådets argument om, at når institutionerne ikke er i stand til at spore alle indkøb eller sammenligne de normale værdier med de relevante eksportpriser som i det foreliggende tilfælde, er de ikke forpligtede til at indføre individuelle antidumpingforanstaltninger for hver producent.
- 203 Det må indledningsvis fastslås, at det i dom af 15. november 2012, Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet (C-247/10 P, EU:C:2012:710, præmis 33), blev fastslået, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, indgår i de af denne forordnings bestemmelser, der alene omhandler fastsættelsen af den normale værdi, mens den samme forordnings artikel 17 vedrørende stikprøveudtagning indgår i de bestemmelser, der omhandler tilgængelige metoder til fastsættelse af dumpingmargenen, og at det følgelig drejer sig om bestemmelser med forskelligt indhold og formål. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det samme princip finder anvendelse analogt i forholdet mellem på den ene side grundforordningens artikel 2, stk. 8 og 9, om en af de relevante værdier for beregningen af dumpingmargenen, og på den anden side den samme forordnings artikel 9, stk. 5, om selve dumpingmargenen. Grundforordningens bestemmelser om fastsættelsen af den normale værdi eller eksportprisen er derfor forskellige i indhold og formål fra bestemmelserne om tilgængelige metoder til fastsættelse af dumpingmargenen, såsom dem, der er fastsat i den samme forordnings artikel 9, stk. 5, og artikel 17.
- 204 Derudover følger det endvidere af punkt 325 i appelinstant rapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer«, at den omstændighed, at en myndighed skal spore den normale værdi og/eller eksportprisen for en eller flere eksportører eller producenter, ikke nødvendigvis indebærer en undtagelse fra hovedreglen vedrørende fastsættelse af individuelle dumpingmargener, og at dumpingmargener på grundlag af en normal værdi og en eksportpris fastsat på grundlag af de samme oplysninger for en lang række leverandører ikke er identiske med en landsdækkende margen.
- 205 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det hverken i grundforordningens artikel 9, stk. 5, eller i artikel 6.10 eller artikel 9.2 i WTO's antidumpingaftale er fastsat, at institutionerne skal være i stand til at spore alle indkøb eller sammenligne de normale værdier med de relevante eksportpriser for at være forpligtet til at beregne en individuel dumpingmargen og pålægge hver enkelt leverandør en

individuel antidumpingtold. Sådanne vanskeligheder er derfor uden betydning for spørgsmålet om, hvorvidt der skal pålægges en individuel antidumpingtold, og det skal bemærkes, at der i henhold til grundforordningen foreligger andre værktøjer for at afhjælpe en sådan situation.

- 206 Når institutionerne støder på vanskeligheder ved fastsættelsen af den normale værdi eller eksportprisen for producenter eller eksportører, fastsætter grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 9, imidlertid reglerne vedrørende muligheden for at rekonstruere disse værdier.
- 207 I grundforordningens artikel 2, stk. 9, er det således fastsat, at foreligger der ingen eksportpris, eller viser det sig, at der ikke kan fæstes lid til eksportprisen på grund af en forretningsmæssig forbindelse eller en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart, kan eksportprisen beregnes på grundlag af den pris, hvortil de indførte varer første gang videresælges til en uafhængig køber, eller hvis varerne ikke videresælges til en uafhængig køber eller ikke videresælges i den stand, hvori de er indført, på ethvert rimeligt grundlag. I disse tilfælde foretages der justeringer for alle omkostninger, herunder told og andre afgifter, der påløber mellem indførsel og videresalg, samt forventet fortjeneste med henblik på at fastsætte en realistisk eksportpris, frit EU's grænse.
- 208 Derudover, og i en anden sammenhæng, fastlægger grundforordningens artikel 18, stk. 1 og stk. 3, betingelserne for, hvornår institutionerne kan henholdsvis anvende de foreliggende oplysninger i tilfælde, hvor en af de berørte parter undlader at meddele de nødvendige oplysninger, eller i tilfælde, hvor en berørt part indgiver oplysninger, som ikke er fyldestgørende i enhver henseende. Det blev navnlig fastslået i punkt 7.215-7.216 i panelberetningen af 22. april 2003 (WT/DS241/R) i sagen vedrørende »Argentina – Endelig antidumpingtold på fjerkrækød med oprindelse i Brasilien«, at den omstændighed, at den undersøgende myndighed modtager oplysninger, som ikke kan anvendes, eller ikke er pålidelige, ikke bør være til hinder for, at der beregnes en individuel dumpingmargen for en eksportør, eftersom WTO's antidumpingaftale udtrykkeligt giver undersøgelsesmyndighederne ret til at supplere de data, der angår en bestemt eksportør, med henblik på at fastsætte en dumpingmargen, hvis de fremsendte oplysninger ikke er pålidelige, eller hvis de nødvendige oplysninger slet ikke er blevet indgivet.
- 209 Hvad i nærværende sag angår den normale værdi for de fire producenter i stikprøven fremgår det af punkt 45 i den foreløbige underretningsskrivelse, at Kommissionen selv angav at være i stand til i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, at spore disses normale værdi på grundlag af produktionsomkostningerne i oprindelseslandet med et rimeligt tillæg til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste. Rådet har ikke bestridt denne konstatering.
- 210 For så vidt som Rådet i 76. betragtning til den anfægtede forordning fandt, at det ikke var muligt at beregne en troværdig eksportpris og dumpingmargen for de fire amerikanske producenter i stikprøven, skal det bemærkes, at grundforordningens artikel 2, stk. 9, giver mulighed for at rekonstruere en eksportpris, når der ikke foreligger nogen eksportpris for en erhvervsdrivende, som er omfattet af undersøgelsen. Denne bestemmelse giver nemlig, således som det er blevet anført i præmis 207 ovenfor, mulighed for at rekonstruere en eksportpris på grundlag af den pris, hvortil de indførte varer første gang videresælges til en uafhængig køber eller på ethvert rimeligt grundlag, idet der foretages passende justeringer. Det bemærkes i denne forbindelse, at det følger af den retspraksis, der er redegjort for i præmis 203 ovenfor, at mens grundforordningens artikel 2, stk. 8 og 9, indeholder en udtømmende opregning af de mulige metoder til fastsættelse af eksportprisen, har den omstændighed, at det er vanskeligt at fastsætte sidstnævnte, ingen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en forpligtelse til at anvende en individuel antidumpingtold på visse erhvervsdrivende.
- 211 Rådets argument om, at institutionerne i nærværende sag ikke var forpligtet til at indføre individuelle antidumpingforanstaltninger for hver producent i stikprøven, må derfor forkastes.

212 Henset til den i præmis 201 ovenfor anførte konklusion skal det dermed som det næste undersøges, om Rådet i nærværende sag kunne påberåbe sig en undtagelse fra forpligtelsen til at fastsætte en individuel antidumpingtold for de fire amerikanske producenter i stikprøven.

Spørgsmålet om, hvorvidt det i nærværende sag ikke var praktisk muligt at indføre en individuel antidumpingtold

213 Tvisten mellem parterne fokuserer dernæst på fortolkningen af udtrykket »ikke [...] praktisk muligt« i grundforordningens artikel 9, stk. 5.

214 Udtrykket »ikke [...] praktisk muligt« bør efter sagsøgernes opfattelse i det væsentlige fortolkes i overensstemmelse med artikel 6.10 og 9.2 i WTO's antidumpingaftale og ordlyden af appelinstansrapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer«.

215 Ifølge Rådet har grundforordningens artikel 9, stk. 5, andet afsnit, et mere generelt anvendelsesområde end de nævnte artikler i WTO's antidumpingaftale med den begrundelse, at artikel 9, stk. 5, andet afsnit, ikke præciserer de omstændigheder, hvorunder det »ikke [anses for] [...] praktisk muligt« at anvende individuel antidumpingtold. Rådet har i denne henseende henvist til princippet om, at EU-retsinstanser er forpligtet til i videst muligt omfang at fortolke de EU-retlige forskrifter i lyset af international ret. Rådet er således i det væsentlige af den opfattelse, at denne forskel i sig selv begrundes en anden fortolkning af udtrykket »ikke [...] praktisk muligt« inden for rammerne af grundforordningens artikel 9, stk. 5.

216 Det skal for det første undersøges, om artikel 6.10 og 9.2 i WTO's antidumpingaftale giver mulighed for at anvende en undtagelse fra forpligtelsen til at fastsætte en individuel dumpingmargen for hver af de berørte eksportører eller producenter, som kan begrunde indførelsen af en landsdækkende antidumpingtold i nærværende sag.

217 Med hensyn til artikel 6.10 i WTO's antidumpingaftale anføres det i punkt 316-318 i appelinstansrapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer«, at artikel 6.10, første punktum, hvorefter myndighederne fastsætter en individuel dumpingmargen for hver af de berørte eksportører eller producenter, indeholder en bindende regel og ikke en præference. Det anføres også i disse artikler, at denne forpligtelse ikke er ubetinget, og at der kan være undtagelser. Stikprøver udgør den eneste undtagelse til fastsættelsen af individuelle dumpingmargener for hver af de berørte eksportører eller producenter, som udtrykkeligt er fastsat i den nævnte aftales artikel 6.10. Den nævnte artikels andet punktum indeholder således en undtagelse i tilfælde, hvor antallet af eksportører, producenter, importører eller varetyper er så stort, at det er praktisk umuligt at fastsætte en sådan margin. I sådanne tilfælde kan myndighederne begrænse deres undersøgelse til enten at omfatte et rimeligt antal interesserede parter eller varer ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver, eller den størst mulige andel af de eksporterede mængder fra det pågældende land, som med rimelighed kan undersøges.

218 Ifølge punkt 320 i appelinstansrapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer« har udtrykket »fastsætter som regel« i artikel 6.10 i WTO's antidumpingaftale ikke til formål at udtrykke en forpligtelse, som strider mod andre bestemmelser i den samme aftale og begrundes en fravigelse af reglen om fastsættelse af individuelle dumpingmargener – ud over undtagelsen om stikprøver. Disse undtagelser bør fastsættes i de aftaler, der er omhandlet i forståelsen vedrørende reglerne og procedurerne for tvistbilæggelse (herefter »de omfattede aftaler«), for at forebygge omgåelse af forpligtelsen til at fastsætte individuelle dumpingmargener. Medlemmerne af WTO har imidlertid ikke en ubegrænset mulighed for at indføre undtagelser fra artikel 6.10 i WTO's antidumpingaftale.

- 219 I punkt 323 i appelinstantensrapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer« forkastede appelorganet argumentet om, at anvendelsen af producentens dumpingmargen over for den forhandler, som eksporterer varen, er en undtagelse. Henvisningen til »eksportører eller producenter« i artikel 6.10 i WTO's antidumpingaftale giver således myndighederne mulighed for ikke at fastsætte en særskilt dumpingmargen for producenten og for eksportøren af den samme vare, men at fastsætte en enkelt margin for begge. Dette udgør en anvendelse af forpligtelsen til at fastsætte individuelle dumpingmargener.
- 220 Ifølge punkt 327 i appelinstantensrapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer« skal enhver undtagelse til hovedreglen i artikel 6.10, første punktum, i WTO's antidumpingaftale derfor være fastsat i de omfattede aftaler.
- 221 I punkt 328 i appelinstantensrapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer« blev det endelig fastslået, at WTO-aftalerne ikke indeholder en undtagelse som den i grundforordningens artikel 9, stk. 5, anførte vedrørende individuelle eksporterende producenter i et land uden markedsøkonomi, som er omfattet af den samme forordnings artikel 2, stk. 7, litra a), og som bliver underlagt en landsdækkende antidumpingtold, medmindre sådanne eksportører kan godtgøre, at de opfylder betingelserne for individuel behandling.
- 222 Det er med hensyn til punkt 9.2 i WTO's antidumpingaftale anført i punkt 344 i appelinstantensrapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer«, at der foreligger en betydelig parallelitet mellem denne artikel og artikel 6.10 i WTO's antidumpingaftale, idet sidstnævnte foreskriver en fastsættelse af individuelle dumpingmargener, således at de pågældende myndigheder forpligtes til at pålægge antidumpingtold på individuel basis som fastsat i artikel 9.2 i den samme aftale. Appelorganet konstaterede endvidere, at de nævnte artikler samtidigt anvender de samme ord »praktisk umuligt« eller »ikke praktisk muligt« for at beskrive de tilfælde, hvor undtagelsen finder anvendelse, hvilket således viser, at de to undtagelser vedrører den situation, hvor en myndighed fastsætter dumpingmargener ved at anvende en stikprøve. WTO's appelorgan bemærkede imidlertid også, at det spørgsmål, der var rejst ved dette organ, hverken vedrørte rækkevidden af undtagelsen i artikel 9.2 i WTO's antidumpingaftale eller spørgsmålet om, hvorvidt denne undtagelse og undtagelsen i artikel 6.10 i den samme aftale nøjagtigt overlappede hinanden.
- 223 Det konkluderedes imidlertid i punkt 354 i appelinstantensrapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer«, at artikel 9.2 i WTO's antidumpingaftale forpligter myndighederne til at anføre tolden for hver enkelt leverandør bortset fra tilfælde, hvor det ikke er praktisk muligt, når mange leverandører er berørt.
- 224 Endelig er artikel 6.2. og artikel 9.2 i WTO's antidumpingaftale ifølge punkt 376 i appelinstantensrapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer« ikke til hinder for, at den undersøgende myndighed fastsætter en enkelt dumpingmargen og en enkelt antidumpingtold for et vist antal eksportører, hvis myndigheden godtgør, at de udgør én enhed ved anvendelsen af disse artikler.
- 225 Det fremgår af undersøgelsen af appelinstantensrapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer«, at når myndigheden anvender stikprøver som i nærværende sag, fastsætter antidumpingaftalen således en forpligtelse til at fastsætte individuelle dumpingmargener og indføre en individuel antidumpingtold for hver enkelt leverandør, der samarbejder i forbindelse med undersøgelsen, og at der fra denne forpligtelse i princippet for det første undtages det tilfælde, hvor producenterne eller eksportørerne – bortset fra dem, der er omfattet af artikel 6.10.2 i WTO's antidumpingaftale – ikke indgår i stikprøven, og for det andet det tilfælde, hvor de erhvervsdrivende udgør én enhed. Det følger imidlertid ikke af WTO's antidumpingaftale, at der foreligger en undtagelse fra forpligtelsen til at indføre en individuel antidumpingtold for en producent i stikprøven, som har samarbejdet i forbindelse med undersøgelsen, såfremt institutionerne ikke mener at være i stand til at fastsætte en individuel eksportpris for denne producent.

- 226 Det skal for det andet undersøges, om disse konstateringer i appelinstantens rapporten af 15. juli 2011 i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer« om fortolkningen af artikel 6.10 og artikel 9.2 i WTO's antidumpingaftale også finder anvendelse, for så vidt som Rådet anvender grundforordningens artikel 9, stk. 5.
- 227 Hvad angår Rådets argument om, at forpligtelsen til at fortolke grundforordningen under hensyntagen til WTO's antidumpingaftale er begrænset med henvisning til, at de omhandlede bestemmelser ikke har den samme ordlyd, skal det for det første bemærkes, at grundforordningens artikel 9, stk. 5, og artikel 6.10 og 9.2 i WTO's antidumpingaftale anvender ordene »ikke praktisk muligt« eller »praktisk umuligt«, som er synonyme. Hertil kommer, at der intet er i ordlyden af grundforordningens artikel 9, stk. 5, som er til hinder for en fortolkning af udtrykket »ikke [...] praktisk muligt« i overensstemmelse med artikel 6.10 og artikel 9.2 i WTO's antidumpingaftale. Desuden kan det ud fra det forhold alene, at grundforordningens artikel 9, stk. 5, ikke giver yderligere oplysninger med hensyn til udtrykket »ikke [...] praktisk muligt«, ikke lægges til grund, således som Rådet har gjort gældende, at denne bestemmelse således indeholder en undtagelse med et videre anvendelsesområde end den undtagelse, der er fastsat i bestemmelserne i WTO's antidumpingaftale.
- 228 For det andet skal det bemærkes, at det klart fremgår af ordlyden af grundforordningens artikel 9, stk. 5, at fastsættelse af en dumpingmargen og indførelse af en landsdækkende antidumpingtold udgør en undtagelse fra hovedreglen. En »mere generel« fortolkning af udtrykket »ikke [...] praktisk muligt« som den af Rådet foreslåede ville give sidstnævnte en meget vid skønsmargen med hensyn til mulighederne for at undlade at indføre individuel antidumpingtold. En sådan fortolkning ville stride mod lovgivers mål om at gennemføre DSB's henstillinger og afgørelser i sagen vedrørende »visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer«, således at dens WTO-forpligtelser overholdes (jf. præmis 179 ovenfor).
- 229 Det fremgår således af betragtningerne til forordning nr. 765/2012, at EU-lovgiver ønskede at gennemføre afgørelsen fra WTO's appelorgan i den nævnte sag fuldt ud. EU-lovgiver har nærmere bestemt ved artikel 1 i forordning nr. 765/2012 fjernet henvisningen i grundforordningens artikel 9, stk. 5, første afsnit, til forordningens artikel 2, stk. 7, litra a), og det andet afsnit, som anførte de betingelser, hvorunder individuelle eksporterende producenter i lande uden markedsøkonomi kunne godtgøre, at de opfylder betingelserne for individuel behandling. Desuden fremgår det af anden betragtning til forordning nr. 765/2012, at EU-lovgiver har tilføjet et nyt andet afsnit til grundforordningens artikel 9, stk. 5, med henblik på at medtage WTO's appelorgans præciseringer vedrørende de omstændigheder, hvorunder myndighederne kan fastsætte en enkelt dumpingmargen og antidumpingtold for en række eksportører, som udgør én enhed.
- 230 I øvrigt vedrører ændringerne af grundforordningens artikel 9, således som det er blevet fastslået i præmis 182 ovenfor, i det væsentlige ikke den del, som er relevant i det foreliggende tilfælde, og hvorefter forordningen om indførelse af tolden anfører tolden for hver enkelt leverandør, eller, hvis dette ikke er praktisk muligt, det pågældende leverandørland.
- 231 Det følger heraf, at det var med urette, at Rådet fandt, at ordlyden af grundforordningens artikel 9, stk. 5, og artikel 6.10 og 9.2 i WTO's antidumpingaftale, i det omfang de er relevante i det foreliggende tilfælde, adskiller sig væsentligt fra hinanden. Rådets argument, hvorefter begrebet »ikke [...] praktisk muligt« i grundforordningens artikel 9, stk. 5, er almenlydigt, skal derfor forkastes.
- 232 Det følger heraf, at begrebet »ikke [...] praktisk muligt« i grundforordningens artikel 9, stk. 5, skal fortolkes i overensstemmelse med det tilsvarende begreb i artikel 6.10 og 9.2 i WTO's antidumpingaftale. Når myndigheden anvender stikprøver, tillader det i grundforordningens artikel 9, stk. 5, anvendte udtryk »ikke [...] praktisk muligt« i princippet to undtagelser til fastsættelsen af individuelle dumpingmargener og indførelsen af individuel antidumpingtold for de erhvervsdrivende, som har samarbejdet i forbindelse med undersøgelsen, nemlig for det første det tilfælde, hvor producenterne eller eksportørerne ikke indgår i stikprøven, bortset fra dem som grundforordningens

artikel 17, stk. 3, fastsætter en individuel dumpingmargen for, og for det andet det tilfælde, hvor de erhvervsdrivende udgør én enhed. Med andre ord kan der i det omfang, hvor institutionerne som i det foreliggende tilfælde har anvendt stikprøver, i princippet kun gøres en undtagelse herfra for virksomheder, der ikke indgår i stikprøven, og som ikke i øvrigt har ret til deres egen individuelle antidumpingtold. Navnlig tillader grundforordningens artikel 9, stk. 5, ikke nogen undtagelse fra forpligtelsen til at indføre en individuel antidumpingtold for en producent i stikprøven, som har samarbejdet i forbindelse med undersøgelsen, såfremt institutionerne ikke mener at være i stand til at fastsætte en individuel eksportpris for denne producent.

- 233 Det følger derfor af grundforordningens artikel 9, stk. 5, at når producenter og/eller eksportører indgår i stikprøven, er institutionerne forpligtede til at anføre hver enkelt leverandørs skyldige told.
- 234 Det er for det tredje i lyset af disse betragtninger, at det skal undersøges, om Rådet i nærværende sag med føje kunne anvende en undtagelse fra forpligtelsen til at fastsætte en individuel dumpingmargen for hver af de berørte eksportører eller producenter, som kan begrunde indførelsen af en landsdækkende antidumpingtold.
- 235 I nærværende sag fremgår det af sjette til tiende betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen som følge af det store antal eksporterende producenter i USA besluttede at udtage stikprøver i overensstemmelse med grundforordningens artikel 17.
- 236 Ifølge 64. betragtning til den anfægtede forordning blev der indført en landsdækkende dumpingmargen for USA. Den anfægtede forordning pålægger følgelig en landsdækkende antidumpingtold på 62,30 EUR pr. tons netto, der finder anvendelse på andelen i varen i vægtprocent af det samlede indhold af bioethanol.
- 237 I 63. betragtning til den anfægtede forordning begrundede Rådet fastsættelsen af en landsdækkende dumpingmargen i nærværende sag ved at fastslå, at det på grund af bioethanolindustriens struktur og den måde, hvorpå den pågældende vare blev fremstillet og solgt på det amerikanske marked og eksporteret til EU, ikke var praktisk muligt at indføre individuelle dumpingmargener for amerikanske producenter. Ifølge Rådet eksporterede producenterne i den amerikanske stikprøve ikke den pågældende vare til EU, og de undersøgte forhandlere/blandingsproducenter tilvejebragte bioethanol fra forskellige producenter, blandede det og solgte det, navnlig til eksport til EU. Rådet fandt derfor, at det ikke var muligt at spore alle indkøb individuelt og sammenligne de normale værdier med de relevante eksportpriser, ligesom det heller ikke var muligt at identificere producenten på det tidspunkt, hvor eksporten til EU fandt sted.
- 238 Rådet er således nærmere bestemt af den opfattelse, at det ikke i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 5, kunne fastsætte individuelle dumpingmargener med den begrundelse, at det ikke var muligt at beregne en troværdig eksportpris og dumpingmargen for de fire amerikanske producenter i stikprøven, eftersom disse ikke havde eksporteret den pågældende vare til EU i undersøgelsesperioden, at Rådet følgelig ikke var i stand til at spore deres varer, der var eksporteret til EU, og at nævnte producenter normalt hverken havde kendskab til eksporttidspunktet eller til den pris, som EU-importørerne betalte eller skulle betale (jf. 76. betragtning til den anfægtede forordning).
- 239 Det bemærkes i denne forbindelse for det første, at Rådet således baserer anvendelsen af undtagelsen til reglen om fastsættelse af individuelle dumpingmargener og indførelse af den individuelle antidumpingtold på grundlag af andre hensyn end undtagelsen vedrørende de producenter eller eksportører, som ikke indgår i stikprøven, når myndigheden anvender stikprøver, eller undtagelsen vedrørende de erhvervsdrivende, som udgør én enhed (jf. præmis 225 og 232 ovenfor).
- 240 For det andet skal det konstateres, at Rådet ikke har gjort gældende, at den undtagelse, som blev anvendt, var baseret på en anden undtagelse i medfør af de omfattede aftaler, der henvises til i præmis 218 og 220 ovenfor.

- 241 Rådet konkluderede derfor med urette, at indførelsen af individuel antidumpingtold for de amerikanske eksportører, som blev medtaget i stikprøven, »ikke [var] praktisk muligt« som omhandlet i grundforordningens artikel 9, stk. 5.
- 242 Det blev således med hensyn til muligheden for at beregne individuelle dumpingmargener i præmis 202-201 ovenfor forklaret, at når institutionerne stødte på vanskeligheder ved fastsættelsen af den normale værdi eller eksportprisen for bestemte producenter eller eksportører, fastsatte grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 9, reglerne vedrørende muligheden for at rekonstruere disse værdier.
- 243 Hvad angår betragtningerne om, at det ikke var muligt at spore de af producenterne i stikprøvens varer, som blev eksporteret til EU, og om, at producenterne i stikprøven normalt hverken havde kendskab til eksporttidspunktet eller til den pris, som EU-importørerne betalte eller skulle betale, er det endvidere tilstrækkeligt at konstatere, at Kommissionen i medfør af sin vide skønsmargen kunne have udelukket de fire amerikanske producenter i stikprøven fra stikprøven af producenter og eksportører med henvisning til, at de ikke var leverandører, som var involveret i eksporten af bioethanol til EU, eftersom disse leverandører efter Kommissionens og Rådets opfattelse ikke kunne identificeres på det tidspunkt, hvor bioethanol blev eksporteret til EU. Kommissionen bibeholdt dem imidlertid i den pågældende stikprøve i hele undersøgelsesperioden.
- 244 Den omstændighed, at institutionerne fandt, at de havde vanskeligheder ved at spore salg individuelt og sammenligne de normale værdier med de relevante eksportpriser for producenterne i stikprøven, gjorde det derfor ikke muligt at lægge til grund, at indførelsen af individuel antidumpingtold for de amerikanske eksportører, som blev medtaget i stikprøven, i nærværende sag »ikke [var] praktisk muligt« som omhandlet i grundforordningens artikel 9, stk. 5.
- 245 Det må konkluderes, at den anfægtede forordning udgør en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 5, med den begrundelse, at den indfører en landsdækkende antidumpingtold med hensyn til de fire amerikanske producenter i stikprøven.
- 246 Det følger af det ovenstående, at det første anbringendes andet led og dermed det første anbringende i sin helhed skal tages til følge, uden at det er nødvendigt at undersøge dette anbringendes andre led eller argumenterne i forbindelse med det andet led, hvorefter sagsøgerne på generel vis har påberåbt sig tilsidesættelser af principperne om retssikkerhed og beskyttelse af den berettigede forventning og begrundelsespligten.

Det tiende anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 7, artikel 19, stk. 1 og 2, artikel 20, stk. 2, 4 og 5, samt af retten til forsvar, princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet om god forvaltningsskik samt en manglende begrundelse

- 247 For så vidt som det foreliggende søgsmål skal antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at det blev anlagt af sagsøgerne individuelt, skal det desuden undersøges, om det tiende anbringende er begrundet.
- 248 Sagsøgerne har i forbindelse med det tiende anbringende i det væsentlige gjort gældende, at institutionerne har begået adskillige procedurefejl, som førte til tilsidesættelser af processuelle rettigheder.
- 249 Det tiende anbringende kan opdeles i fire led vedrørende henholdsvis for det første en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, og en utilstrækkelig begrundelse, for det andet en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 5, for det tredje en tilsidesættelse af den samme forordnings artikel 6, stk. 7, artikel 19, stk. 1 og 2, og af retten til forsvar, og for det fjerde en tilsidesættelse af den nævnte forordnings artikel 20, stk. 5, og af retten til forsvar.

Indledende bemærkninger

- 250 Det fremgår af fast retspraksis, at under enhver procedure, der iværksættes over for en person, og som kan munde ud i en bebyrdende retsakt, er overholdelse af retten til forsvar et grundlæggende EU-retligt princip, som skal sikres, selv om der ikke er fastsat nogen bestemmelser vedrørende den pågældende procedure. Princippet indebærer, at de adressater for en beslutning, hvis interesser i væsentlig grad berøres deraf, skal have mulighed for at gøre deres synspunkter gældende (jf. dom af 1.10.2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, C-141/08 P, Sml., EU:C:2009:598, præmis 83).
- 251 Det skal i denne henseende fremhæves, at retten til forsvar er af afgørende betydning i procedurer som den i denne sag omhandlede (jf. dom Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, nævnt i præmis 250 ovenfor, EU:C:2009:598, præmis 93 og den deri nævnte retspraksis).
- 252 Retten til forsvar er tilsidesat, såfremt det er muligt, at den administrative procedure, som Kommissionen gennemførte, kunne have fået et andet resultat, fordi Kommissionen har begået en fejl. En sagsøger beviser, at der er begået en sådan ulovlighed, såfremt vedkommende i tilstrækkeligt omfang påviser, ikke at Kommissionens beslutning ville have fået et andet indhold, men at virksomheden bedre ville have været i stand til at varetage sit forsvar, hvis ulovligheden ikke var begået, f.eks. fordi den til sit forsvar kunne have anvendt dokumenter, som den blev nægtet aktindsigt i under den administrative procedure (jf. i denne retning dom Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, nævnt i præmis 250 ovenfor, EU:C:2009:598, præmis 94 og den deri nævnte retspraksis).
- 253 Når en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold indgår i en generel ordning af foranstaltninger, kan det endvidere ikke kræves, at begrundelsen specificerer de ofte meget talrige og komplicerede faktiske og retlige detaljer, som omfattes af forordninger, eller at institutionerne tager stilling til alle de argumenter, som parterne gør gældende. Det er derimod tilstrækkeligt, at ophavsmanden til retsakten angiver de faktiske omstændigheder og juridiske overvejelser, der har en væsentlig betydning i den anfægtede forordnings opbygning (jf. i denne retning dom af 13.9.2010, Whirlpool Europe mod Rådet, T-314/06, Sml., EU:T:2010:390, præmis 114).
- 254 Det bemærkes imidlertid, at stævningen ifølge artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991 skal indeholde søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Det følger af fast retspraksis, at disse angivelser skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og til, at Retten i givet fald på det foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Såfremt en sag skal antages til realitetsbehandling, er det af retssikkerheds- og retsplejehensyn nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde, fremgår af selve stævningen (jf. i denne retning kendelse af 11.1.2013, Charron Inox og Almet mod Kommissionen og Rådet, T-445/11 og T-88/12, EU:T:2013:4, præmis 57).
- 255 Det er i lyset af disse betragtninger, at de af sagsøgerne fremførte argumenter inden for det tiende anbringendes fire led skal undersøges.

Det tiende anbringendes første led om den utilstrækkelige endelige underretningsskrivelse og om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, samt om begrundelsesmangler i den anfægtede forordning

- 256 Sagsøgerne har gjort gældende, at den endelige underretningsskrivelse ikke indeholdt tilstrækkelige oplysninger om forskellige faktorer vedrørende beregningen af dumpingmargenen og af skaden, visse justeringer, EU-erhvervsgrenen og ændringen af de pålagte foranstaltningers gyldighedsperiode til fem

år. Heraf følger efter sagsøgernes opfattelse en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, og den anfægtede forordning er derfor utilstrækkeligt begrundet. Sagsøgerne har herved fremført syv særskilte klagepunkter.

257 Rådet har bestridt disse argumenter.

258 Det skal indledningsvis bemærkes, at sagsøgerne ifølge overskriften til det tiende anbringende i stævningen har påberåbt sig »adskillige tilsidesættelser af sagsøgernes og deres medlemmers ret til forsvar«. Det må med hensyn til dette anbringendes første led imidlertid konstateres, at det fremgår af stævningens punkt 152, at dette led vedrører »den endelige underretningsskrivelse, som [sagsøgerne] har modtaget«. Endvidere har sagsøgerne på ingen måde i stævningen konstateret, at dette led vedrører fremsendelsen af den endelige underretningsskrivelse til en anden part i den administrative procedure. Det følger heraf, at dette led skal fortolkes således, at det vedrører angivelige tilsidesættelser af sagsøgernes processuelle rettigheder som interesserede parter i antidumpingproceduren.

259 Det må konstateres, at det i grundforordningens artikel 20, stk. 2, bl.a. er bestemt, at klagerne, importørerne og eksportørerne og disses repræsentative sammenslutninger samt repræsentanterne for eksportlandet kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger. Ifølge den samme forordnings artikel 20, stk. 4, finder den endelige fremlæggelse af oplysninger sted skriftligt og snarest muligt under behørig hensyntagen til kravet om beskyttelse af fortrolige oplysninger og normalt ikke senere end en måned, før der træffes endelig afgørelse, eller Kommissionen fremlægger et forslag om endelige foranstaltninger. Denne bestemmelse fastsætter endvidere, at når Kommissionen ikke er i stand til at fremlægge oplysninger om visse kendsgerninger eller betragtninger på det pågældende tidspunkt, skal de fremlægges snarest muligt derefter.

260 Sagsøgerne har med det første klagepunkt gjort gældende, at den endelige underretningsskrivelse ud over visse generelle erklæringer ikke indeholdt nogen oplysninger om beregningen af den landsdækkende dumpingmargen og skade. Denne mangel gjorde det umuligt for sagsøgerne »og deres medlemmer« at fremsætte nogen som helst bemærkninger om fraværet af administrative fejl i beregningerne, om fraværet af metodologiske fejl i den anvendte metode, om spørgsmålet om, hvorvidt de nationale salgspriser var blevet justeret til ab fabrik, og om spørgsmålet om, hvorvidt de nødvendige justeringer var blevet foretaget.

261 Det må for det første med hensyn til skademargenen konstateres, at det første klagepunkt modsiges af det andet klagepunkt (jf. præmis 268-270 nedenfor), hvorefter Kommissionen fremlagde »en forklarende note og Excel-tabeller til støtte for beregningen af skademargenen«. Det første klagepunkt skal derfor forkastes, for så vidt som det vedrører oplysninger om skademargenen.

262 Hvad for det andet angår dumpingmargenen bemærkes dels, at sagsøgerne ikke i deres skriftlige indlæg har identificeret de »visse generelle erklæringer« om beregningen af dumpingmargenen i den endelige underretningsskrivelse, som de har henvist til. Dels har sagsøgerne ikke forklaret, hvorfor de mener, at disse erklæringer er utilstrækkelige, og de har ikke identificeret de oplysninger, som de efter deres opfattelse havde behov for. Uden sådanne præciseringer skal det første klagepunkt i overensstemmelse med den i præmis 252 ovenfor nævnte retspraksis og den ovenfor i præmis 254 anførte retspraksis afvises.

263 Med hensyn til dumpingmargenen skal det under alle omstændigheder bemærkes, at ifølge betragtningerne om dumping i punkt 60-74 i den endelige underretningsskrivelse, som i det væsentlige svarer til 60.-62., 64.-68., 72., 74. og 75. samt dele af 70., 73. og 76. betragtning til den anfægtede forordning, blev denne i nærværende sag fastsat på grundlag af oplysninger fra de ikke forretningsmæssigt forbundne forhandlere/blandingsproducenter, dvs. deres salgspriser på hjemmemarkedet for den normale værdi og deres priser til kunder i EU for eksportprisen. Disse

oplysninger udgør derfor normalt, som Rådet med rette har fremført, forhandlere/blandingsproducenters fortrolige oplysninger, der i mangel af særlige omstændigheder ikke kan fremsendes til interesserede parter som sagsøgerne, der repræsenterede deres forhandleres interesser.

- 264 Det bemærkes ligeledes, at sagsøgerne ikke har påvist, hvorledes de bedre ville have været i stand til at forsvare deres rettigheder, såfremt denne uregelmæssighed ikke havde foreligget som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 252 ovenfor. Sagsøgerne har således ikke fremført nogen argumenter for, at institutionerne har begået en faktisk eller retlig fejl, men blot konstateret, at de ikke er i stand til at afgive oplysninger om hypotetiske situationer, som f.eks. oplysninger om fraværet af administrative fejl i beregningerne, om fraværet af metodologiske fejl i den anvendte metode, og om spørgsmålet om, hvorvidt de nødvendige justeringer var blevet foretaget. Det skal desuden konstateres, at sagsøgerne på ingen måde har forklaret, hvorledes de ville have været i stand til at fremsætte relevante bemærkninger om de ikke-fortrolige oplysninger vedrørende de pågældende forhandlere/blandingsproducenters priser, og de har heller ikke forklaret de justeringer, som de mente var nødvendige.
- 265 Med hensyn til det forhold, at det angiveligt var umuligt for sagsøgerne at fremsætte bemærkninger til »spørgsmålet om, hvorvidt de nationale salgspriser var blevet justeret til ab fabrik«, har sagsøgerne ikke præciseret den beregning, som de henviser til. Dette argument er derfor ikke fremført på en sammenhængende og forståelig måde som omhandlet i den retspraksis, der er redegjort for i præmis 254 ovenfor, og skal afvises. Det må under alle omstændigheder konstateres, at det fremgår af punkt 94 i den endelige underretningsskrivelse og af 97. betragtning til den anfægtede forordning, at de vejede gennemsnitlige priser for hver varetype, som EU-producenterne i stikprøven solgte til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder på EU-markedet, faktisk blev justeret til ab fabrik-niveau.
- 266 For så vidt som sagsøgerne for det tredje har anført, at »deres medlemmer« var forhindret i at afgive visse bemærkninger, er det tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgerne ikke i deres skriftlige indlæg har præciseret, hvilke medlemmer der var omfattet af dette argument. Det fremgår følgelig ikke på en forståelig måde som omhandlet i den retspraksis, der er redegjort for i præmis 254 ovenfor, af sagsøgernes skriftlige indlæg, hvilke af deres medlemmer, der henvises til, og det første klagepunkt skal derfor afvises, i den udstrækning det vedrører en tilsidesættelse af sagsøgernes medlemmers processuelle rettigheder under antidumpingproceduren.
- 267 Det følger heraf, at det første klagepunkt må forkastes i det hele.
- 268 Sagsøgerne har med det andet klagepunkt gjort gældende, at Kommissionen med hensyn til de to forhandlere/blandingsproducenter, som samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, hverken har fremlagt en forklarende note om den metode, der blev anvendt til at beregne dumpingmargenen, eller en elektronisk udgave af Excel-arkene til støtte for beregningen af skademargenen, hvilket »gjorde det endnu sværere at forstå det endelige resultat«.
- 269 Det skal bemærkes, at sagsøgerne i strid med det, som kræves i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 252 ovenfor, ikke har forklaret, i hvilket omfang antidumpingproceduren kunne have ført til et andet resultat, hvis den angivelige uregelmæssighed ikke havde foreligget.
- 270 Det skal under alle omstændigheder for det første bemærkes, at Rådet hertil har anført, at de to forhandlere/blandingsproducenter, som samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, faktisk modtog beregningen af dumpingmargenen og en yderligere underretningsskrivelse efter deres bemærkninger om den endelige underretningsskrivelse. Rådet har fastholdt, at det ikke kunne lade disse dokumenter indgå i de ikke-fortrolige sagsakter, fordi de indeholdt oplysninger, der af fortrolighedshensyn ikke kunne meddeles sagsøgerne. Sagsøgerne har ikke bestridt dette argument. Hvad for det andet angår den angivelige manglende forklaring om den metode, der blev anvendt til at beregne dumpingmargenen, har sagsøgerne ikke anført, hvorledes de anser forklaringerne i punkt 72 og 73 i den endelige underretningsskrivelse, som gengivet i 74. og 75. betragtning til den anfægtede

forordning, for at være utilstrækkelige. Hvad for det tredje angår de manglende Excel-tabeller skal det fastslås, at institutionerne på ingen måde er forpligtede til at give interesserede parter »en elektronisk udgave af Excel-arkene til støtte for beregningen af skademargenen«.

- 271 Det følger heraf, at det andet klagepunkt skal forkastes.
- 272 Sagsøgerne har med det tredje klagepunkt gjort gældende, at Kommissionen ikke i den endelige underretningsskrivelse undersøgte de af sagsøgerne og deres medlemmer fremførte argumenter i deres bemærkninger til den foreløbige underretningsskrivelse, bl.a. »med hensyn til den specifikke begrundelse, som ligger til grund for Kommissionens konklusion om, at selskaberne i stikprøven ikke havde eksportpriser – på trods af de af flere af sagsøgernes medlemmer fremlagte beviser«.
- 273 Hvad for det første angår sagsøgernes argumenter i deres bemærkninger som svar på den foreløbige underretningsskrivelse vedrørende manglen på en eksportpris for selskaberne i stikprøven skal det dels bemærkes, at den endelige fremlæggelse som omhandlet i grundforordningens artikel 20, stk. 2, vedrører de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger. Det følger heraf, at der på ingen måde af denne bestemmelse fremgår en forpligtelse for Kommissionen til i den endelige underretningsskrivelse at undersøge de argumenter, som fremføres af en interesseret part i dennes bemærkninger til den foreløbige underretningsskrivelse, hvis Kommissionen ikke mener, at disse argumenter vedrører de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger.
- 274 Dels skal det i nærværende sag bemærkes, at Kommissionen i punkt 62 og 68 i den endelige underretningsskrivelse, som i det væsentlige svarer til 63. og 69. betragtning til den anfægtede forordning, anførte, at de amerikanske producenter i stikprøven ikke havde eksporteret den pågældende vare til EU, at det ikke var muligt at spore alle indkøb individuelt og sammenligne de normale værdier med de relevante eksportpriser, at det ikke var muligt at identificere producenten på det tidspunkt, hvor eksporten til EU fandt sted, og at disse producenter ikke havde kendskab til det niveau, som eksportpriserne til EU befandt sig på. På dette grundlag forkastede Kommissionen visse amerikanske producenters argument om, at de salgspriser, som producenter i USA praktiserede over for ikke forretningsmæssigt forbundne forhandlere/blandingsproducenter i USA, kunne anvendes som eksportpris. Sagsøgerne har ikke forklaret, hvorfor disse konstateringer er utilstrækkelige.
- 275 Hvad for det andet angår argumenterne om, at Kommissionen i den endelige underretningsskrivelse undlod at undersøge de af sagsøgerne og deres medlemmer fremførte argumenter i deres bemærkninger til den foreløbige underretningsskrivelse, og om, at den ikke tog hensyn til »de af flere af sagsøgernes medlemmer fremlagte beviser«, må det konstateres, at sagsøgerne ikke har identificeret de argumenter, som ikke blev undersøgt af Kommissionen i den endelige underretningsskrivelse, hvilke blandt sagsøgernes medlemmer, der fremførte disse argumenter, eller de beviser, som Kommissionen ikke havde taget hensyn til. Disse argumenter opfylder derfor ikke betingelserne i artikel 44, stk. 1, litra d), i procesreglementet af 2. maj 1991, hvorefter de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, skal fremgå af selve stævningen på en sammenhængende og forståelig måde (jf. præmis 254 ovenfor), og skal følgelig afvises.
- 276 Det tredje klagepunkt må derfor i det hele afvises.
- 277 Sagsøgerne har med det fjerde klagepunkt gjort gældende, at den endelige underretningsskrivelse ikke indeholder nogen forklaring på den manglende justering af importmængden fra USA på baggrund af brændstofsandelen, skønt denne justering blev foretaget for indførsel fra alle andre lande.
- 278 I denne henseende skal det bemærkes, at sagsøgerne i strid med det, som kræves i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 252 ovenfor, ikke i forbindelse med dette klagepunkt har forklaret, hvorledes antidumpingproceduren kunne have ført til et andet resultat, såfremt den angivelige

uregelmæssighed ikke havde foreligget. Det fremgår under alle omstændigheder af det tredje anbringende, at den i den endelige underretningsskrivelse anførte forklaring derom gav sagsøgerne mulighed for at bestride manglen på en tilsvarende justering for indførslen fra USA. Det fjerde klagepunkt må derfor ligeledes forkastes som ugrundet.

- 279 Sagsøgerne har med det femte klagepunkt gjort gældende, at den endelige underretningsskrivelse ikke indeholder nogen detaljerede oplysninger om, hvorfor udelukkelsen af producenter af E85-blandinger og tilsvarende blandinger fra EU-erhvervsgrenen »fra begyndelsen« ikke havde haft nogen indvirkning på fastlæggelsen af den væsentlige skade. Der er intet i sagens akter, som i denne forbindelse underbygger Kommissionens konstatering i besvarelsen af sagsøgernes bemærkninger vedrørende den endelige underretningsskrivelse om, at fremstillingen af sådanne blandinger »[var] meget begrænset«.
- 280 Rådet har herved i svarskriftet forklaret, at disse udsagn er urigtige, fordi Kommissionen ikke udelukkede E85-blandingerne »fra begyndelsen«. Ifølge de foreliggende oplysninger var der kun visse producenter af E85-blandinger i EU, hvis produktion syntes at være meget begrænset, idet de ikke-fortrolige spørgeskemaer fra to EU-producenter havde vist, at de fremstillede E85 i små mængder, og disse konstaterede små mængder blev derfor anvendt i beregningerne.
- 281 For det første må det konstateres, at sagsøgerne ikke har underbygget udtrykket »tilsvarende blandinger«. Argumentet om disse »tilsvarende blandinger« er derfor ikke fremført på en sammenhængende og forståelig måde som omhandlet i den retspraksis, der er redegjort for i præmis 254 ovenfor, og skal afvises.
- 282 For det andet har sagsøgerne ikke bestridt at forhold, som Rådet har opregnet i svarskriftet, er sandfærdige. Det må derfor fastslås, at det følger af Rådets redegørelser, at E85-blandingerne ikke blev udelukket »fra begyndelsen« af undersøgelsen, og at der forelå oplysninger i de administrative sagsakter til støtte for den omstændighed, at fremstillingen af de pågældende blandinger i EU var »meget begrænset«. Det femte klagepunkt skal derfor i øvrigt forkastes som ugrundet.
- 283 Sagsøgerne har med det sjette klagepunkt gjort gældende, at Rådet til trods for deres anmodning til høringskonsulenten under høringen for Kommissionen ikke fremlagde oplysningerne om producenterne i EU-erhvervsgrenens omkostninger til råmaterialer. Hvis sagsøgerne havde rådet over disse oplysninger, ville dette have gjort det muligt for dem at godtgøre »med større sikkerhed«, at den hævdede væsentlige skade var forårsaget af stigningen i EU-erhvervsgrenens omkostninger til råmaterialer.
- 284 Det må i denne forbindelse indledningsvis fastslås, at sagsøgerne under retsmødet af 11. september 2012 anmodede om at modtage »oplysninger vedrørende produktionsomkostningernes og råmaterialernes udviklingstendenser«. Ifølge protokollatet for dette retsmøde anmodede høringskonsulenten Kommissionens undersøgelsehold om at afgive skriftlig forklaring senest den 18. september 2012. Det skal for det første bemærkes, at sagsøgerne på ingen måde i deres skriftlige indlæg har anført, at der ikke blev fulgt passende op på denne anmodning fra høringskonsulentens side. For det andet har sagsøgerne heller ikke godtgjort, at de gentog deres anmodning inden for rammerne af den endelige fremlæggelse i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 2.
- 285 Det må derefter konstateres, at sagsøgerne ikke på nogen måde har godtgjort, at de anmodede Rådet om de pågældende oplysninger.
- 286 Rådet har endelig forklaret, at oplysningerne om, at de fleste producenter i EU-erhvervsgrenen sikrede sig mod risikoen for udsving i råmaterialepriserne, er fortrolige, og at det derfor ikke var muligt at lade dem indgå i de ikke-fortrolige sagsakter, hvilket ikke drages i tvivl af sagsøgerne.

- 287 Det følger heraf, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at institutionerne ikke inden for rammerne af de forpligtelser, der følger af grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, havde fulgt op på deres anmodninger om adgang til de supplerende oplysninger om EU-erhvervsgrenens omkostninger til råmaterialer. Det argument, som ligger til grund for det sjette klagepunkt, kan derfor ikke tages til følge.
- 288 Sagsøgerne har med det syvende klagepunkt gjort gældende, at den yderligere underretningsskrivelse, hvori Kommissionen foreslog at ændre den endelige antidumpingforanstaltnings gyldighedsperiode fra tre til fem år, ikke var tilstrækkeligt begrundet med henvisning til, at Kommissionen i underretningsskrivelsen »kun afviste to ud af de tre grunde, der havde været afgørende for, at Rådet oprindeligt havde foreslået en gyldighed på tre år« og ikke havde »behandlet den tredje grund«.
- 289 Det skal fastslås, således som Rådet med rette har gjort gældende, uden at dette er blevet bestridt af sagsøgerne, at i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, er den normale gyldighedsperiode for antidumpingforanstaltninger på fem år. Den yderligere underretningsskrivelse fastsatte således en tilbagevenden til den normale periode. I denne henseende må det fastslås, at begrundelsespligten i forbindelse med antidumpingforanstaltninger ikke pålægger institutionerne at forklare baggrunden for, at et standpunkt på et givent tidspunkt i den administrative procedure eventuelt ikke var underbygget (jf. i denne retning dom Whirlpool Europe mod Rådet, nævnt i præmis 253 ovenfor, EU:T:2010:390, præmis 116).
- 290 Desuden har sagsøgerne ikke redegjort for konsekvenserne ved den manglende undersøgelse af »den tredje grund« i den endelige underretningsskrivelse, som Kommissionen oprindeligt henviste til som begrundelse for en gyldighedsperiode på kun tre år.
- 291 Derfor må det syvende klagepunkt forkastes som ugrundet.
- 292 Da sagsøgernes syv klagepunkter ikke kan tages til følge, skal deres argument om, at den anfægtede forordning er »utilstrækkeligt begrundet«, fordi den endelige underretningsskrivelse var ufuldstændig, også forkastes. Derfor skal det tiende anbringendes første led delvist afvises og delvist forkastes som ugrundet.

Det tiende anbringendes andet led om, at den yderligere underretningsskrivelse først blev fremsendt til medlemsstaterne og klageren og dernæst til sagsøgerne, hvilket er i strid med principperne om god forvaltningsskik og forbuddet mod forskelsbehandling, retten til forsvar samt med grundforordningens artikel 20, stk. 5

- 293 Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen forelagde forslaget om at ændre foranstaltningernes gyldighedsperiode fra tre til fem år for medlemsstaternes repræsentanter i det rådgivende udvalg og klageren, inden denne oplysning blev fremsendt til sagsøgerne, hvilket er i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet om god forvaltningsskik samt med sagsøgernes og »deres medlemmers« ret til forsvar. Den omstændighed, at det rådgivende udvalg godkendte ændringen af foranstaltningernes gyldighedsperiode på et møde, som fandt sted to dage inden den endelige underretningsskrivelse blev fremsendt til de interesserede parter, og derfor inden sagsøgernes bemærkninger, udgør desuden en tilsidesættelse af forpligtelsen i grundforordningens artikel 20, stk. 5, til at tage bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse i betragtning.
- 294 Rådet har bestridt sagsøgernes argumenter.
- 295 Det bemærkes, at i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 5, »[tages b]emærkninger, der fremsættes efter den endelige fremlæggelse af oplysninger, [...] kun i betragtning, hvis de modtages inden for en frist, som Kommissionen fastsætter i hvert enkelt tilfælde, og som skal være mindst ti dage, idet der tages behørigt hensyn til sagens hastende karakter«.

- 296 Hvad for det første angår den angivelige tilsidesættelse af retten til forsvar konstateres det blot, at sagsøgerne ikke har forklaret, hvorledes de selv eller deres medlemmer bedre ville have været i stand til at forsvare deres rettigheder, såfremt denne angivelige uregelmæssighed ikke havde foreligget. Dette argument må derfor på baggrund af den retspraksis, som er nævnt i præmis 252 ovenfor, forkastes.
- 297 Hvad for det andet angår argumentet om, at klageren blev underrettet om ændringen af foranstaltningernes gyldighedsperiode, inden denne oplysning blev fremsendt til de andre interesserede parter, har sagsøgerne påberåbt sig en pressemeddelelse, som blev offentliggjort på ePures hjemmeside den 20. december 2012, hvori sidstnævnte selskab meddelte, at EU med henblik på indførelsen af antidumpingforanstaltninger i det foreliggende tilfælde for en periode på fem år havde gjort fremskridt, idet en sådan »beslutning« var blevet »godkendt« af et flertal af medlemsstaterne.
- 298 Rådet har bestridt denne påstand og i svarskriftet anført, at Kommissionen underrettede alle de interesserede parter, herunder klageren, om forslaget om at ændre foranstaltningernes gyldighedsperiode samtidigt, nemlig den 21. december 2012. Rådet har tilføjet, at det ikke er forpligtet til at forklare eller forsvare indholdet af en pressemeddelelse, der offentliggøres af en tredjemand.
- 299 I denne henseende skal det bemærkes, at den nævnte pressemeddelelse kun er et indicium, som ikke beviser, at Rådet eller Kommissionen reelt underrettede klageren inden sagsøgerne om foranstaltningernes varighed, og at sagsøgerne ikke har fremlagt andre forhold til støtte for deres påstand. Argumentet bør derfor forkastes med den begrundelse, at sagsøgerne ikke har ført bevis herfor.
- 300 For det tredje skal der foretages en undersøgelse af det argument, hvorefter forslaget om at ændre foranstaltningernes gyldighedsperiode på forhånd blev meddelt medlemsstaternes repræsentanter i det rådgivende udvalg.
- 301 ePures meddelelse af 20. december 2012 henviser efter sagsøgernes opfattelse til afstemningen i det rådgivende udvalg under et møde, som fandt sted den 19. december 2012, og beviser, at Kommissionen forelagde forslaget om at ændre foranstaltningernes gyldighedsperiode fra tre til fem år for medlemsstaternes repræsentanter i det rådgivende udvalg og klageren, inden denne oplysning blev fremsendt til sagsøgerne. Rådet har bestridt dette argument og i svarskriftet anført, at Kommissionen underrettede medlemsstaterne og de interesserede parter om forslaget om at ændre foranstaltningernes gyldighedsperiode samtidigt, nemlig den 21. december 2012.
- 302 Hvad for det første angår institutionernes angivelige tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling bemærkes, at det kun kan antages, at EU-institutionerne har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, såfremt de har behandlet sammenlignelige tilfælde forskelligt og dermed stillet visse erhvervsdrivende dårligere i forhold til andre, uden at denne forskellige behandling er tilstrækkeligt begrundet i objektive forskelle af en vis vægt (dom af 23.10.2003, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures og Zhejiang Yankon mod Rådet, T-255/01, Sml., EU:T:2003:282, præmis 60).
- 303 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at bemærke, at medlemsstaternes repræsentanter i det rådgivende udvalg til forskel fra sagsøgerne ikke er interesserede parter i antidumpingproceduren. Det følger heraf, at sagsøgerne og medlemsstaterne ikke befandt sig i en sammenlignelig situation som omhandlet i retspraksis. Fremsendelsen af oplysninger til medlemsstaterne er derfor ikke omfattet af grundforordningens artikel 20, men foretages i henhold til forordningens artikel 15, stk. 2, i sin oprindelige affattelse, som finder anvendelse i nærværende sag, og hvorefter Kommissionen før mødet i det rådgivende udvalg tilsender medlemsstaterne »alle relevante oplysninger«.
- 304 Hvad for det andet angår den angivelige tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik bemærkes det, at Kommissionen og Rådet skal overholde EU's grundlæggende rettigheder under den administrative procedure, heriblandt retten til god forvaltning, som er knæsat i artikel 41 i Den

Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som indeholder en række specifikke rettigheder. Princippet om god forvaltning tillægger dog ikke i sig selv private rettigheder, medmindre det er et udtryk for særlige rettigheder i den forstand, hvori disse rettigheder er anvendt i artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder (dom af 4.10.2006, Tillack mod Kommissionen, T-193/04, Sml., EU:T:2006:292, præmis 127). Sagsøgerne har imidlertid på ingen måde påberåbt sig en sådan specifik rettighed.

305 Selv om det antages, at sagsøgernes argument skal forstås således, at det gøres gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu, skal det under alle omstændigheder bemærkes, at nævnte ret pålægger den kompetente institution omhyggeligt og upartisk at efterprøve alle relevante forhold i den konkrete sag (jf. i denne retning dom af 12.12.2014, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet, T-643/11, Sml. (uddrag), EU:T:2014:1076, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis). Da sagsøgerne i nærværende sag ikke har fremlagt noget bevis, der i fornødent omfang godtgør, at Kommissionen eller Rådet har tilsidesat denne forpligtelse, skal argumentet om en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik derfor forkastes som ugrundet.

306 Sagsøgernes argument om en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet om god forvaltningsskik må derfor forkastes.

307 For det fjerde skal sagsøgernes argument om, at grundforordningens artikel 20, stk. 5, blev tilsidesat, fordi forslaget om at ændre foranstaltningernes gyldighedsperiode var blevet forelagt for og »ratificeret af det rådgivende udvalg inden fremsættelsen af de interesserede parters bemærkninger ligeledes forkastes. Selv hvis det antages, at denne bestemmelse som hævdet af sagsøgerne skaber en forpligtelse »for institutionerne« til at tage »bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse« i betragtning, er det tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgerne i strid med det, som kræves i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 252 ovenfor, ikke har forklaret, i hvilket omfang antidumpingproceduren kunne have ført til et andet resultat, såfremt den angivelige uregelmæssighed ikke havde foreligget. Det bemærkes under alle omstændigheder, at det rådgivende udvalg der i øvrigt ikke er en institution – i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 4, i sin oprindelige affattelse konsulteres, inden Rådet indfører en endelig antidumpingtold. Det er ganske vist fastsat i grundforordningens artikel 15, stk. 2, i sin oprindelige affattelse, at Kommissionen på forhånd tilsender medlemsstaterne »alle relevante oplysninger«. For det første har sagsøgerne imidlertid ikke gjort gældende, at Rådet ikke ved vedtagelsen af den anfægtede forordning tog deres bemærkninger indgivet den 2. januar 2013 om varigheden af foranstaltningerne i betragtning. For det andet har sagsøgerne heller ikke gjort gældende, at deres bemærkninger indgivet den 2. januar 2013 indeholdt relevante oplysninger, som Kommissionen burde have tilsendt medlemsstaterne i henhold til samme stk. 2.

308 Det må derfor fastslås, at det tiende anbringendes andet led skal forkastes.

Det tiende anbringendes tredje led om ufuldstændig aktindsigt i undersøgelsens ikke-fortrolige sagsakter, hvilket er i strid med retten til forsvar og med grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 19, stk. 1 og 2

309 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen nægtede at indrømme dem aktindsigt i visse oplysninger, visse beviser og visse dokumenter til trods for flere anmodninger fra sagsøgerne herom i løbet af undersøgelsen. Dette er i strid med grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 19, stk. 1 og 2, og udgør en tilsidesættelse af deres ret til forsvar. Sagsøgerne har fremført fem klagepunkter, hvormed de har gjort gældende, at Kommissionen ikke gav dem fuldstændig aktindsigt i undersøgelsens ikke-fortrolige sagsakter.

310 Rådet har bestridt sagsøgernes argumenter.

311 Grundforordningens artikel 6, stk. 7 indeholder følgende bestemmelser:

»De klagere, importører og eksportører samt deres repræsentative sammenslutninger, brugere og forbrugerorganisationer, som har givet sig til kende i henhold til artikel 5, stk. 10, samt repræsentanterne for eksportlandet kan på skriftlig anmodning få indsigt i alle oplysninger, som parter i undersøgelsen har indgivet, i modsætning til interne dokumenter udarbejdet af myndighederne i [EU] eller de[n]s medlemsstater, forudsat at disse oplysninger har betydning for fremlæggelsen af deres sag, at de ikke er fortrolige som omhandlet i artikel 19, og at de anvendes som led i undersøgelsen. De pågældende parter kan meddele deres syn på sådanne oplysninger, og der skal tages hensyn til deres bemærkninger i det omfang, de er tilstrækkeligt dokumenteret i svaret.«

312 Ifølge grundforordningens artikel 19, stk. 1, skal »[o]plysninger, som ifølge deres natur er fortrolige (f.eks. fordi fremlæggelsen heraf ville give en konkurrent en væsentlig konkurrencemæssig fordel eller være til betydelig skade for den, der afgiver oplysningerne, eller for den, fra hvem førstnævnte modtog oplysningerne), eller som er stillet til rådighed på et fortroligt grundlag af parter i en undersøgelse, [...] når ønsket herom er berettiget, behandles fortroligt af myndighederne«.

313 Grundforordningens artikel 19, stk. 5, bestemmer følgende:

»Hverken Rådet, Kommissionen, medlemsstaterne eller personer i disses tjeneste må videregive oplysninger, som de har modtaget i medfør af denne forordning, og som på anmodning af den part, der har givet oplysningerne, skal behandles som fortrolige, medmindre denne part har givet særlig tilladelse hertil. Oplysninger, der udveksles mellem Kommissionen og medlemsstaterne, eller som vedrører konsultationer i henhold til artikel 15, eller interne dokumenter, der er udarbejdet af [EU-]myndighederne eller af medlemsstaternes myndigheder, må kun videregives, hvis dette udtrykkeligt fremgår af denne forordning.«

314 Tilsidesættelse af retten til aktindsigt i sagsakterne vedrørende undersøgelsen kan kun medføre annullation af den anfægtede forordning, såfremt der har været en – selv begrænset – mulighed for, at den administrative procedure kunne have fået et andet udfald, såfremt et dokument var blevet fremlagt, og hvis den berørte virksomhed havde kunnet påberåbe sig dokumentet under nævnte procedure (jf. dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, Sml., EU:C:2012:78, præmis 174).

315 Hvad angår det første klagepunkt er sagsøgerne af den opfattelse, at Kommissionen nægtede at indrømme aktindsigt i eller fremlægge en ikke-fortrolig sammenfatning af Eurostat-databaserne (Den Europæiske Unions Statistiske Kontor) og andre nationale tolddatabaser, som blev anvendt til at fastlægge omfanget og værdien af de forskellige indførsler.

316 Det må konstateres, at sagsøgerne med det første klagepunkt i strid med det, som kræves i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 252 og 314 ovenfor, ikke har forklaret, i hvilket omfang antidumpingproceduren kunne have ført til et andet resultat, såfremt den angivelige uregelmæssighed ikke havde foreligget. Det første klagepunkt må derfor forkastes som ugrundet.

317 Sagsøgerne har med det andet klagepunkt gjort gældende, at Kommissionen nægtede at fremsende dem et internt dokument med udtalelsen fra generaldirektoratet (GD) for »Beskatning og Toldunion« om definitionen af den pågældende vare.

318 For det første må det konstateres, at sagsøgerne med dette klagepunkt i strid med det, som kræves i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 252 og 314 ovenfor, ikke har forklaret, i hvilket omfang antidumpingproceduren kunne have ført til et andet resultat, såfremt den angivelige uregelmæssighed ikke havde foreligget. For det andet skal det bemærkes, at ifølge grundforordningens artikel 19, stk. 5, må interne dokumenter kun videregives, hvis dette udtrykkeligt fremgår af denne forordning. Derfor må det andet klagepunkt forkastes som ugrundet.

- 319 Sagsøgerne har med det tredje klagepunkt gjort gældende, at Kommissionen med hensyn til fastlæggelsen af andelen af bioethanolproduktion fremstillet af sukkerrør baserede sig på en e-mail fra klageren, som nævnte et tal på 12%, men indeholdt ingen oplysninger vedrørende kilden til de oplysninger og den metode, der blev anvendt for at nå frem til denne beregning. Sagsøgerne er af den opfattelse, at de derfor var ude af stand til at godtgøre over for Kommissionen, at deres »højere tal« af produktionen fremstillet af sukkerroer var »de korrekte tal«.
- 320 Det bemærkes, at sagsøgerne med dette argument i strid med det, som kræves i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 252 og 314 ovenfor, ikke har forklaret, i hvilket omfang antidumpingproceduren, hvis kilden og den metode, der blev anvendt ved beregningen, var blevet meddelt, kunne have ført til et andet resultat.
- 321 Kommissionen har under alle omstændigheder forklaret, at den ikke var berettiget til at videregive de pågældende oplysninger med henvisning til, at de indeholdt fortrolige forretningsoplysninger fra klageren. Sagsøgerne har herved dels ikke forklaret, hvorledes angivelsen i den del af den pågældende e-mail, som de har henvist til på side 434 i bilag A.10 i stævningen, hvorefter procentdelen på 12% hidrørte fra en forretningsanalytiker, ikke er tilstrækkelig med henblik på at identificere kilden til de pågældende oplysninger. Dels fremgår det på ingen måde af dette citat, at e-mailen indeholdt en beskrivelse af den metode, der blev anvendt ved beregningen af den omhandlede markedsandel.
- 322 Det tredje klagepunkt må således forkastes som ugrundet.
- 323 Sagsøgerne har med det fjerde klagepunkt gjort gældende, at intet i de ikke-fortrolige sagsakter støtter den i 141. betragtning til den anfægtede forordning anførte konstatering om, at de fleste producenter i EU-erhvervsgrænsen sikrede sig mod risikoen for udsving i råmaterialepriserne.
- 324 Det bemærkes for det første, at sagsøgerne med det fjerde klagepunkt ikke har gjort gældende, at deres ret til aktindsigt i de ikke-fortrolige sagsakter er blevet tilsidesat. Dette klagepunkt skal følgelig forkastes som irrelevant.
- 325 For det andet og under alle omstændigheder har Rådet forklaret, at EU-producenterne under kontrolbesøgene på stedet fremførte detaljerede forklaringer om dækningen af risiciene, og at de pågældende oplysninger er fortrolige, og at det derfor ikke var muligt at lade dem indgå i de ikke-fortrolige sagsakter. Endvidere har sagsøgerne ikke bestridt Rådets oplysning om, at den praksis, der består i at sikre sig mod risikoen for udsving i priserne, er udbredt i den pågældende sektor, og om, at det ved hjælp af de oplysninger, der er tilgængelige for offentligheden i EU-producenternes årsrapporter, vil være nemt at efterprøve oplysningen. Derfor må det fjerde klagepunkt også forkastes som ugrundet.
- 326 Sagsøgerne har med det femte klagepunkt anført, at ePures bemærkninger vedrørende ændringen af foranstaltningernes gyldighedsperiode fra tre til fem år ikke blev tilført de ikke-fortrolige sagsakter rettidigt med henblik på udarbejdelsen af sagsøgernes bemærkninger til denne ændring senest den 2. januar 2013. ePures bemærkninger blev først tilført de ikke-fortrolige sagsakter den 4. februar 2013.
- 327 Det må i denne forbindelse konstateres, at sagsøgerne i strid med det, som kræves i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 252 og 314 ovenfor, ikke har forklaret, i hvilket omfang antidumpingproceduren kunne have ført til et andet resultat, såfremt den angivelige uregelmæssighed ikke havde foreligget.
- 328 Under alle omstændigheder har Rådet gjort gældende, at Kommissionen i den yderligere underretningsskrivelse af 21. december 2012 sammenfattede ePures argumenter om gyldighedsperioden og forklarede baggrunden for en tilbagevendende til den normale periode på fem år. Det bør med hensyn til klagerens bemærkninger fremhæves, at den yderligere underretningsskrivelse i det væsentlige indeholder de samme oplysninger som 173. betragtning til den anfægtede forordning og

derfor gengav de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som institutionerne ønskede at støtte sig på i denne sag. Derimod har sagsøgerne i replikken indskrænket sig til at bestride Rådets oplysninger uden at præcisere de af ePures bemærkninger, som var sammenfattet på en utilstrækkelig måde i den yderligere underretningsskrivelse.

329 Sagsøgerne har i øvrigt i replikken anført, at den yderligere underretningsskrivelse blot udgør en afvisning af argumenterne til fordel for den gyldighedsperiode, som Kommissionen oprindeligt havde foreslået, uden den mindste reelle forklaring. Det må i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 44, stk. 1, litra c), og artikel 48, stk. 2, i procesreglementet af 2. maj 1991 fastslås, at klagepunktet er fremsat for sent, idet det blev fremsat i replikken, og må derfor afvises (jf. i denne retning kendelse af 24.9.2009 Alcon mod KHIM, C-481/08 P, EU:C:2009:579, præmis 17, og dom af 30.4.2015, VTZ m.fl. mod Rådet, T-432/12, EU:T:2015:248, præmis 158). Selv hvis det antages, at dette klagepunkt ikke blev fremsat for sent, er det tilstrækkeligt at fastslå, at sagsøgerne ikke hermed har gjort gældende, at deres ret til aktindsigt i undersøgelsens ikke-fortrolige sagsakter er blevet tilsidesat. Klagepunktet skal derfor også forkastes som irrelevant.

330 Det må derfor fastslås, at sagsøgerne var i stand til rettidigt at udarbejde deres bemærkninger til ændringen af antidumpingforanstaltningernes gyldighedsperiode. Det femte klagepunkt og det i det foregående præmis anførte nye klagepunkt skal derfor forkastes.

331 Det følger heraf, at det tiende anbringendes tredje led må forkastes.

Det tiende anbringendes fjerde led om, at sagsøgerne i strid med grundforordningens artikel 20, stk. 5, og retten til forsvar blev indrømmet en utilstrækkelig frist for at fremsætte deres bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse

332 Sagsøgerne har anført, at Rådet ikke indrømmede dem den i grundforordningens artikel 20, stk. 5, fastsatte lovbestemte minimumsfrist på ti dage for at fremsætte deres bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse. Den lovbestemte minimumsfrist på ti dage ville under alle omstændigheder efter sagsøgernes opfattelse ikke have udgjort en tilstrækkelig frist til at fremsætte bemærkninger til så kompliceret en underretningsskrivelse som den, der blev fremsendt i nærværende sag.

333 Rådet har bestridt sagsøgernes argumenter.

334 Det skal indledningsvis bemærkes, at Rådet ifølge overskriften til det tiende anbringendes fjerde led i stævningen ikke indrømmede »sagsøgerne« en tilstrækkelig frist for at fremsætte deres bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse. I stævningen har sagsøgerne imidlertid gjort gældende, at de »og deres medlemmer« ikke havde tilstrækkelig tid til at fremsætte deres bemærkninger.

335 Herved er det vigtigt at bemærke, at sagsøgerne ikke i deres skriftlige indlæg har angivet dem blandt sagsøgernes medlemmer, som havde modtaget den endelige underretningsskrivelse. I det omfang sagsøgerne med dette led derfor ønsker at påberåbe sig en tilsidesættelse af »deres medlemmers« processuelle rettigheder, bemærkes, at så unøjagtigt et krav ikke opfylder betingelserne i artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991, hvorefter de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, skal fremgå af selve stævningen på en sammenhængende og forståelig måde (jf. præmis 254 ovenfor). For så vidt som sagsøgerne har gjort gældende, at deres medlemmer ikke havde tilstrækkelig tid til at fremsætte deres bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse, skal nærværende led følgelig afvises.

- 336 Hvad angår argumentet om, at Rådet ikke indrømmede sagsøgerne en tilstrækkelig frist for at fremsætte deres bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse bemærkes, at det i det væsentlige fremgår af grundforordningens artikel 20, stk. 5, at institutionerne kun er forpligtede til at tage bemærkninger fra interesserede parter i betragtning på den betingelse, at de modtages inden for en frist, som Kommissionen har fastsat, og som skal være mindst ti dage.
- 337 I nærværende sag fremsendte Kommissionen den 6. december 2012 sagsøgerne den endelige underretningsskrivelse og anmodede om deres eventuelle bemærkninger »inden for en frist på ti dage [...], dvs. inden den 17. december 2012, kl. 12«. Den i grundforordningens artikel 20, stk. 5, fastsatte frist på ti dage til at fremsætte bemærkninger til denne skrivelse udløb søndag den 16. december 2012. Det følger af artikel 3, stk. 4 i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter (EFT 1971 II, s. 311), at eftersom den sidste dag af fristen var en søndag, udløb fristen med udgangen af den følgende arbejdsdags sidste time, dvs. med udgangen af den 17. december 2012's sidste time. Kommissionen anmodede imidlertid de interesserede parter om at fremsende deres bemærkninger senest den 17. december 2012, kl. 12, og ikke midnat. Sagsøgerne fremsendte ikke desto mindre deres bemærkninger inden for den af Kommissionen fastsatte frist. Ved skrivelse af 21. december 2012 fremsendte Kommissionen den yderligere underretningsskrivelse om ændringen af de foreslåede foranstaltningers varighed. I denne skrivelse anmodede Kommissionen dog parterne om at fremsende deres bemærkninger til den foreslåede ændring og til den endelige underretningsskrivelse af 6. december 2012 senest den 2. januar 2013 inden arbejdstids ophør.
- 338 For det første må det konstateres, at sagsøgerne ikke i deres skriftlige indlæg har forklaret, hvorledes den administrative procedure som følge af den angivelige uregelmæssighed efter deres opfattelse kunne have ført til et andet resultat. Det er i denne forbindelse blevet fastslået, at den manglende overholdelse af tidagesfristen i grundforordningens artikel 20, stk. 5, kun kan medføre, at den omtvistede forordning annulleres, for så vidt som det er muligt, at den administrative procedure som følge af denne uregelmæssighed ville have kunnet føre til et andet resultat, og dermed reelt har påvirket sagsøgerens ret til forsvar (jf. i denne retning dom Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, nævnt i præmis 250 ovenfor, EU:C:2009:598, præmis 81 og den deri nævnte retspraksis).
- 339 For det andet indrømmede Kommissionen, som Rådet med rette har gjort gældende, ved sin skrivelse af 21. december 2012 sagsøgerne en yderligere frist for at fremsende deres bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse af 6. december 2012. Det følger heraf, at institutionerne ikke har tilsidesat grundforordningens artikel 20, stk. 5.
- 340 Hvad angår argumentet om, at tidagesfristen ikke var tilstrækkelig til at fremsætte bemærkninger til så kompliceret en underretningsskrivelse, og henset til fraværet af en forordning om indførelse af midlertidig told med en foreløbig beregning af dumpingmargenen, er det, således som det er angivet i præmis 337 ovenfor, tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgerne ikke alene fik gavn af den lovbestemte minimumsfrist, men Kommissionen indrømmede dem herefter den 21. december 2012 en yderligere frist på 12 kalenderdage for at fremsætte bemærkninger til denne skrivelse. Sagsøgerne har ikke gjort gældende, at denne forlængede frist var utilstrækkelig.
- 341 Desuden har sagsøgerne i replikken gjort gældende, at institutionerne med den yderligere underretningsskrivelse af 21. december 2012 begik endnu en procedurefejl med henvisning til, at det rådgivende antidumpingudvalg allerede var blevet konsulteret på mødet den 19. december 2012 uden at have kendskab til et afgørende forhold, nemlig sagsøgernes og de amerikanske producenters holdning til den ændrede gyldighed af de foreslåede foranstaltninger. Det må i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 44, stk. 1, litra c), og artikel 48, stk. 2, i procesreglementet af 2. maj 1991 fastslås, at dette nye klagepunkt er fremsat for sent, da det blev fremsat i replikken, og det må derfor afvises (jf. den i præmis 329 ovenfor nævnte retspraksis).

342 Det følger heraf, at det tiende anbringendes fjerde led ligeledes må forkastes.

343 Det følger af det ovenstående, at det tiende anbringende må forkastes i sin helhed.

344 Da det første anbringendes andet led og dermed dette anbringende blev taget til følge, bør den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET og Platinum Ethanol, der er medlemmer af sagsøgerne. I øvrigt må søgsmålet delvis afvises og delvis forkastes som ugrundet.

Sagens omkostninger

345 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1 og 3, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, bærer hver part sine egne omkostninger. Retten kan dog, hvis dette efter omstændighederne findes begrundet, beslutte, at en part, ud over at bære sine egne omkostninger, skal betale en del af modpartens omkostninger.

346 Da sagsøgerne og Rådet i nærværende sag hver især delvist har tabt, bør de bære deres egne omkostninger.

347 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1 og 3, bærer Kommissionen og ePure deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling):

- 1) **Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 157/2013 af 18. februar 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater annulleres, for så vidt som den vedrører Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC og Platinum Ethanol LLC.**
- 2) **I øvrigt frifindes Rådet for Den Europæiske Union.**
- 3) **Growth Energy og Renewable Fuels Association, Rådet, Europa-Kommissionen og ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol, bærer hver deres egne omkostninger.**

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. juni 2016.

Underskrifter

Indhold

Baggrunden for tvisten	2
Retsforhandlinger og parternes påstande	4
1. Anmodningen om, at sagen bliver forenet med sag T-277/13, Marquis Energy mod Rådet	4
2. Interventionerne	4
3. Foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse og retsforhandlingernes mundtlige del .	5
4. Begæringerne om fortrolig behandling	5
5. Parternes påstande	5
Retlige bemærkninger	6
1. Formaliteten	7
Søgsmålsretten for sammenslutninger som sagsøgerne	7
Sagsøgernes søgsmålskompetence	10
Sagsøgernes individuelle søgsmålskompetence	12
Søgsmålskompetence for sagsøgerne i deres egenskab af repræsentanter for deres medlemmer ..	14
– Spørgsmålet, om sagsøgerne er umiddelbart berørt som repræsentanter for bioethanolproducenterne i stikprøven	14
– Spørgsmålet, om sagsøgerne er individuelt berørt som repræsentanter for bioethanolproducenterne i stikprøven	17
– Alternative retsmidler	21
Sagsøgernes søgsmålskompetence som repræsentanter for deres medlemmer ud over de fire producenter i stikprøven	22
Søgsmålsinteresse	22
2. Realiteten	24
Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 8, artikel 9, stk. 5, og artikel 18, stk. 1, 3 og 4, en tilsidesættelse af principperne om retssikkerhed, beskyttelse af den berettigede forventning og god forvaltningsskik samt åbenbart urigtige skøn begået af Rådet, fordi det afviste at beregne en individuel dumpingmargen og i givet fald pålægge sagsøgernes medlemmer i stikprøven en individuel antidumpingtold	24
Anvendelsen af WTO's antidumpingaftale på nærværende sag	26

Spørgsmålet om, hvorvidt de fire amerikanske producenter i stikprøven har ret til at få blive underlagt en individuel antidumpingtold i medfør af grundforordningens artikel 9, stk. 5	27
Spørgsmålet om, hvorvidt det i nærværende sag ikke var praktisk muligt at indføre en individuel antidumpingtold	32
Det tiende anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 7, artikel 19, stk. 1 og 2, artikel 20, stk. 2, 4 og 5, samt af retten til forsvar, princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet om god forvaltningsskik samt en manglende begrundelse	36
Indledende bemærkninger	37
Det tiende anbringendes første led om den utilstrækkelige endelige underretningsskrivelse og om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, samt om begrundelsesmangler i den anfægtede forordning	37
Det tiende anbringendes andet led om, at den yderligere underretningsskrivelse først blev fremsendt til medlemsstaterne og klageren og dernæst til sagsøgerne, hvilket er i strid med principperne om god forvaltningsskik og forbuddet mod forskelsbehandling, retten til forsvar samt med grundforordningens artikel 20, stk. 5	42
Det tiende anbringendes tredje led om ufuldstændig aktindsigt i undersøgelsens ikke-fortrolige sagsakter, hvilket er i strid med retten til forsvar og med grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 19, stk. 1 og 2	44
Det tiende anbringendes fjerde led om, at sagsøgerne i strid med grundforordningens artikel 20, stk. 5, og retten til forsvar blev indrømmet en utilstrækkelig frist for at fremsætte deres bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse	47
Sagens omkostninger	49